புராணிகர், கலாநிதி

திரு. இ. நல்லசாமி பாண்டியர்

அவர்கள்

அன்பளிப்பு

உ

கணாதிபதயே நம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

கட்டளைக்கொத்து.

இஃது

முன்னர் அச்சிட்ட பிரதிகளில் விட்டுப்பட்டவை
களை இப்பொழுது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக்
கொண்டு தக்கவித்துவான்களால் ஆராய்ச்சி
செய்து சேர்க்கவேண்டுவனவற்றைச்
சேர்த்தச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன் விலை அணா 12.

PRINTED BY NEERANJANEE VILASUM PRESS,
Choolai, MADRAS.

1913.

TITLE PAGE PRINTED BY PAYNE & CO., MADRAS.

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

அனாதிமுத்தனாகிய முதல்வன் அனாதி பெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற் கீடாகப் பலசமயங்களை வேதத்தில் வகுத்துவைத்தனர். அவ்வேதங் காரணமாகவே அவ்வச்சமயத்தினர்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள சாத்திரங்களும் பலவாயின. அவ்வச்சாத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்ம இலக்கணங்களையும், அனான்ம இலக்கணங்களையும், பரமான்ம இலக்கணங்களையும்தெரிந்துகொள்ளற்குக்கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அவ்வச்சமயங்கட் கேற்றவாறு பரிபாஷாகலப்பினாலே சுலபத்திலறிதற் கேலாதபடியிருக்கின்றமையினைக்கருதி அவ்வச்சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்களுக் குறிய சாத்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளிய வசனநடையில் சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, திருவாலவாய்க் கட்டளை, வேதாந்தத்துவக்கட்டளை, ஆராதார ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி, தத்துவதீபிகை, ஞானக்கட்டளை, தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, நாநாசீவவாதக் கட்டளை, உபதேச உண்மைக்கட்டளை, வேதாந்த தசாவத்தைக்

கட்டளை, வேதாந்ததசகாரியக் கட்டளை, சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாக வியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்கிற பெயரினாலேயே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளுள் சிலசுத்தாத்து விதிகளுக்கும், சிலகேவலாத்துவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவேயாயினும் தங்கள் தங்கள் சமய வுண்மையினை ஆராயப்புகுவோர் மற்றசமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது மிக நலமாகலின் இருவகைப் பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு கட்டளைகள் யாரிடமேனுமிருந்து அனுப்புவார்களாயின் அவைகளையும் அச்சிட்டு மறுபதிப்பில் இதனுடன் மேலும்மேலும் சேர்த்து பிரசுரிக்க உத்தேசமுண்டு.

இப்படிக்கு

- இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு.

நெ-84. ஆசாரப்பன் தெரு, சென்னை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம் - தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதுவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாசம் ஆ ரு.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சுரோத்திரம்
துவக்கு
சக்ஷு
சிங்ஙுவை
ஆக்கிராணம் ஆக ரு.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சப்தம்
ஸ்பரிசம்
ரூபம்
ரசம்
கந்தம் ஆக ரு.

கருமேந்திரியங்களாவன.

வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயுரு
உபஸ்தம் ஆக ரு.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம் ஆக ச

ஆக ஆத்மதத்துவம்-உச

இதற்கு ஆத்ம தத்துவமென்றும், அசுத்த தத்துவமென்றும், போக்கியகாண்டமென்றும் பெயர்.

வித்தியாதத்துவங்களாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை ஆக ௭

இதற்குவித்தியாதத்துவமென்றும், சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும்பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன.

சுத்தவித்தை
ஈஸ்வரம்
சாதாக்கியம்
சத்தி
சிவம் ஆக ௫

இதற்குச் சிவ தத்துவமென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

இவை ௩௬-ம். உண்ணிலைக்கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள்

பிருதுவியின்கூறு

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை ஆக ௫.

அப்புவின்கூறு

ஓடுநீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை ஆக ௫.

தேயுவின்கூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல் ஆக ௫.

வாயுவின்கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல் ஆக ௫.

ஆகாயத்தின்கூறு.

காமம்
குரோதம்

உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக ௫.

ஆக பூதகாரியம்-௨௫.

தசவாயுக்களாவன.

பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக ௰.

தசநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
சுழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருஷன்
குகு
சங்கினி ஆக-௰

வசனாதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக ௫.

வாக்குகளாவன.

சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக ௪.

குணங்களாவன.

சத்துவம்
ரஜஸ்
தமஸ் ஆக ௩.

அகங்காரங்களாவன.

தைசசாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பௌதாதிகாகங்காரம்
ஆக ௩.

ஆக தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும்-வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே குடிலையிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்: விந்துவிலே சாதாக்கியந்தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந்தோன்றும், மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும் இவையைந்தினுள் முன்சொன்னவிந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷரமும், எண்பத்தொரு பதமும், இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹாமந்திரமும், சகல சாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களி னின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாரூப்யமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும் இவைகள் சுத்த மாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவநாயனா ரருளினாலே அசுத்தமாயையிலேநின்று காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும், கலையிலே வித்தை தோன்றும்; வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொன்னகலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந் தோன்றும்; முக்குணங்களுந்தோன்றாது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம்; இந்த அவ்வியக்தத்தி

லே சித்தமும் புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும் அதுதான் யான் எனதென்று விகற்பித்து வரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும். அது தான் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்கார மென்றும், பௌதாதிகாகங்கார மென்றும் மூன்றுவிதமா யிருக்கும். தைசசாகங்காரத்திலே சத்துவ குணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்க ளென்று பெயரையுடைய சுரோத்திராதிகளுந் தோன்றும். வைகாரிகா கங்காரத்திலே ரஜோகுணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளுந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சப்தாதிகளுந் தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும் ரூபத்திலே தேயுதோன்றும், ரசத்திலே அப்புதோன்றும் கந்தத்திலேபிருதுவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றின வடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதிவி உறுத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயுசலித்தெவையுந் திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமா யிடங் கொடுக்கும்.

சுரோத்திரஞ்சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசத்தையறியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிங்குவை ரசத்தை யறியும், கிராணங் கந்தத்தையறியும், வாக்கு வசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணி யிடுதலுமேற்றலுஞ்செய்யும், பாயுரு மலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம். எதிர்கால மென மூன்றும், நியதி கருமத்தை நிச்சயம் பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகமபெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறாததிலே யிச்சை யுண்டாக்கும், புருடன் விடையத்திலே அழுத்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்திருக்கும் ஈசுவர தத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும் சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங்கிரியையு மொத்திருக்கும் சத்திதத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும், சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்றபெயர், சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக் கிடம். விந்துவென்றபெயர், சாதாக்கியதத்துவம் அநுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றபெயர், ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவர மென்றபெயர். சுத்தவித்தை ரங்காரத்துக்கிடம் உருத்திரமென்றபெயர்.

நான்காமங்கம்,

அவஸ்தை தரிசனம்.

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மா புசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமையெங்ஙனமென்னில்?

கீழாலவஸ்தை ௫, மேலாலவஸ்தை ௫, சுத்தாவஸ்தை ௫, இந்தக்கேவல சகலசுத்தமூன்றிற் காரியாவஸ்தை ௰௫, காரணாவஸ்தை ௩, ஆக அவஸ்தை ௰௮, இதிற்கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம் ௩௫, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம் ௩௬, அவையெப்படியென்னில், கீழாலவஸ்தையாவன சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய ௫க்கு அகக்கருவி ௩௬-ற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய ௰௬ம் கழித்து மற்றவையுடனே புறக்கருவி ௬௰ல் வாயுக்கள் ௰ம் வசனாதிகள் ௫-ம் ஆகிய ௰௫-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக் கூட்டவேண்டுவானேன், அவற்றைக்கழிக்கவேண்டுவானேனென்னில், அவஸ்தைக்கு நிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக் கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்கள் ௫-ம், கருமேந்திரியங்கள் ௫-ம், தன்மாத்திரைகள் ௫-ம், அந்தக்கரண ௪-ம், உள்ளம் ௧-ம், வாயுக்கள் ௰-ம், வசனாதிகள் ௫-ம், ஆகிய-௩௫ கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் ௫-ம், கருமேந்திரியங்கள் ௫-ம், ஆகிய ௰-ம் லலாடஸ்தானத்திலேநிற்க மற்ற ௨௫-கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம்சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைக ௫-ம் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள் ௩-ம் பிராணவாயுநீங்கலாக வாயுக்கள் ௯-ம், வசனாதிகள் ௫-ம் ஆகிய ௨௨-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலேநிற்கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே இருதயஸ்தானத்திலேநின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயஸ்தானத்திலேநிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமுமாகிய யிரண்டு கருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலே நின்ற அவதரந்துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலே நிற்கவுள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கின வவதரந் துரியாதீதம். இப்படிக் கீழாலவஸ்தையைத் தரிசிக்கஇங்கே உள்ளமென்றது பிரகிருதியையெனக் கொள்க. இதற்குக் கேவலாவஸ்தையென்று பெயர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தையாவன இப்படிக் கேவலாவஸ்தையைப்பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை எங்ஙனமெனின், விளங்காநின்ற விந்துசத்தி ஆத்துமாவுக்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குகளைத்தோற்றுவிக்கும்பொருட்டுஒருநாதத்தையுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்தநாதமாகிய அறிவு தானே வடிவாகவரும்:—பைசந்தியென்னும் வாக்கு உந்தி ஸ்தானத்திலேபொருந்தி வெவ்வேறுப்வரும் அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்கள்தோன்றும்முறைமைதெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட் சலமாஞது புறமேபே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்னங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த் தோன்றினாற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத்திரமாய்நிற்கும்:—மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபடடிறுத்திச் செவிக்குக் கேளாமல்* உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்ட ஸ்தானத்திலே முறைபட்டுவரும்—வைகரி என்னும் வாக்கு பிராண வாயுவோடுங் கூடி வந்து உதானவாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவி லுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பபட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன:—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும், வடிவுநாத தத்துவமுமாம். பைசந்திக்கு ஸ்தானம் உந்தியும் வடிவு பிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்கு ஸ்தானம் நெஞ்சுங் கண்டமும், வடிவு பிராண வாயுவுமாம். வைகரிக்கு ஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவு பிராண வாயுவும் உதான வாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் கா

ரணமா யிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு. அதற்கு ஸ்தானம் மூலாதாரம் அது பிரணவசொரூபமா யிருக்கும், வாக்கு நான்குங் காரியப்படு முறைமை அறிவித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும் சாதாக்கியதத்துவம்பைசந்தியைக்காரியப்படுத்தும், ஈஸ்வரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும் சுத்தவித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்குநான்கினுமுணர்த்த உணர்ந்தஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படியெனில்:—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையையு மெழுப்பக், கலைதழற்மேபாய நீக்கினாற்போல ஆணவமலத்தைச சிறிதே நீக்க, ஆத்மா கலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராண வாயுவைக் கூடிச் சமூகதனுவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையை யெழுப்ப, சுத்தவித்தை வித்தையையெழுபப, வித்தை ஆத்மாவுக்கறிவை யெழுப்பும், இனி யிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தை எழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தையெழுப்ப இராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும், இப்படி ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதிவிஷயங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்

தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர், ஆதலால் ஆத்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்று பெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாசத்தி சாதாக்கியதத்துவத்தையெழுப்ப சாதாக்கியம் பிரகிருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக் கூட ஆத்மா குணமே வடிவாய்ப் போகத்துக் கேதுவான கருவிகளைக் கூடாநிற்கும், இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக் கூடிச் சொப்பனஸ்தனவன், சொப்பனஸ்தனை அவதரத்திலுணர்ந்துமுறைமை ஐந்து-பிரகாரமாயிருக்கும், அவை எங்ஙனமெனில்:—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-விந்து நாதம் என்னும் அஞ்செழுத்துகளெழுப்ப அந்த அக்ஷரங்களை பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மகேசுவரன்-சதாசிவனென்னும் அதிதேவதைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையே வடிவாய்ச் சூக்ஷுமதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனவன், சாக்கிரஸ்தனை அவதரத்திலுணர்ந்த முறைமை யெங்ஙனமெனில்:— ஆகாசமிடமாகநின்று சுரோத்திரத்தைப்பொருந்திச் சப்தத்தை யறிந்தால் வாக்குமவசனிக்கும் வாயுவினிடமாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசத்தையறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும் அக்கினியினிடமாகநின்று சக்ஷுவைப் பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலுமேற்றலுஞ்

செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்நுவையைப் பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயுரு மலசலத்தை விடும் பிருதுவியினிடமாக நின்று கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக்காரியப்படுகிற அவதாரத்தில் ஞானசத்திசிவ தத்துவத்தை யெழுப்பச், சிவதத்துவம் மாயையையெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய்நின்று மும்மூன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யைமெய்யென்று மயக்காநிற்கும் குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸு, சத்துவத்திலே தமஸு—ரஜஸிலே ரஜஸு, ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம் தமஸிலே தமஸு, தமஸிலே சத்துவம், தமஸிலே ரஜஸு என்பனவாம், இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப் பட்டுவரும். இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன,—கன்ம வொப்பும் மலபரிபாகமு முண்டான அவதாரத்திலே ஞானாசாரியனாலே ஞானதீபத்தைப் பெற்றுச்சிவனையும், ஆத்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதாரம் எங்ஙனமென்னிற் பூதங்களைத்தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத்தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்

கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத்தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்ததத்துவங்களைத்தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத தரிசிக்கவே சுத்ததததுவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மல துரியாதீதம் என-ரு-ஆம நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரியானுக்கிரகத்தினாலே பற்றுகப்புகுந்து பொறிபுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களா யிருக்கை நின்மலசொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப்பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாம லிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது இந்தப்பேறு பெற்றோமென்னும் நிராசையினாலே பரிணாமத்தை யடைகை.—நின்மலதுரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூர்ணதிசையையடைகை.—நின்மலதுரியாதீதமாவது முன்சொல்லப்பட்ட பேறு நான்கு மின்றிப்பேறாய் விடுகை. சம்பூர்ணதிசையிலே நீரிலேமுழுகினவனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போலவும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நின்மலாவஸ்தை யெனறும்பெயர். இப்படிச்சுத்தாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன—காரண கேவலமும் காரண சகலமும், காரணசுத்தமுமென ந-ஆம் காரணகேவலமா

வது சர்வசங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயாகாரணத்திலே யொடுங்கிச்சிருட்டி காலமளவும் ஆணவ*மலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கு மவதரமென வறிக.—காரணச்சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கிச்சர்வசங்காரம் வருமளவும் ஆக்மாக்கள் எண்பத்துநான்குநூறுயிரம் யோனி பேதத்திலும் பிறந் திறந்து திரிகிறவவதரமெனவறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனங்கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம்வந்து ஆத்மாக்களுக் கிருவினையொப்புஞ் சத்திநிபாதமு முண்டான வவதரத்துச் சிவன் ஆசாரிய மூர்த்தமாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின் புதனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக் கொண்டே அவதரமெனவறிக.

தசகாரியமாவன.—தத்துவரூபம்-தத்துவதரிசனம்-தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம்-ஆத்மதரிசனம்-ஆத்மசுத்தி-சிவரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம் என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது—அவற்றின்குணங்களை காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவைதன்னிடத்திலே நின்றுசீவித்த முறையைக்காண்கை

தத்துவசுத்தியாவது அவை தனக்கு வேறென்றறிந்துநீங்குகை.

*மலபேதங்களைச் சித்தாந்தகட்டளையிற் காண்க.

ஆத்மரூபமாவது— ஆத்மஞானமென்னும் அறிவேவடிவெனவறிகை.

ஆத்ம தரிசனமாவது—தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கியிவற்றினின்று நீங்கினவறிவு நானெனவறிகை.

ஆத்ம சுத்தியாவது-பந்தமுத்தியிரண்டிலுஞ் சிவனுபகரிக்கிறானென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆணியையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனோதீதகோசரமாய் ஞானமே வடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறையு மறிவித்துத்தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமென வறிகை.

சிவயோகமாவது இந்தஞானந்தன்னைவிட்டு நீங்காதென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அநந்தநேயத்திலே நின்றழிந்து சிவத்தைப்பெறுகை.

ஆத்ம ரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல்.

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இதுவிது வென்று பகுந்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்கு கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனது விடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சாஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினு

2

டைய இச்சைசீவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களி னிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடையஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களி னிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதம்பி னின் மெருமிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்று கழித்து அருளோத னுவாகப்பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது—ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லுமிடத்துச் சிவனுமேலதான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையையுங்கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங்கொடானென்பதுங்கண்டு சிவனுடைய ஞான சத்தியினுலே தன்னுடைய ஞானஞ்சீவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் சிவனுமிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனுயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலேயடைவிக்கவேண்டு மென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆத்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அநாதிகருமங்களௌத்தையுந் திருவுளத் தடைத்திருத்தல்.

சிவனுக்குக்கிரியையாவது—ஆத்மாக்களுக்குக்கன்மசாமீப்பியம்பிறக்கும்படி அநாதியாய்வரப்பட்ட கருமங்களனைத்தையும் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத்தொலைப்பித் தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன் தனக்குமூன்றுவகையாகநின்று உபகரிப்பன். அஃதெப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது-முன்னிலையாக நின்றுஉபகரிப்பன். இப்படியுபகரிக்குமிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவையிடமாக நின்று சேஷ்டிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்துநின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்து தனக்கு அந்தக்கருமம்புசிக்கும்படிச்செய்து இடைவிடாமலூட்டுகிறதிவரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது—அகண்ட பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளே யழுந்தி உள்ளும்புறமு மெண்ணுமற் சிவனையுள்ளபடி கண்டு உணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசத்தியினிடமாகநின்று அனுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத்தன்மைபோலவுஞ்சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை முற்றிற்று.

உ

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

நூன்முகம்

காப்பு-நேரிசை வெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் களிறேமுக் கட்கடத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவர் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றாட்டுணையே காப்பு.

திருவாலவாய்க்கட்டளை,

நூல்

பதி, பசு, பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதிநித்தியம்.

முதலாவது.

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது.—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும் உருவும் அரு வுருவமுமாய், இவை அல்லாததுமாய் அகண்டிதமாய் ஆநந்தமாய்விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரவசிவமும், பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங் கிரணமும்போல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும்பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும் அருவுருவமாகியசதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேசுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்களைக் கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச்செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ்செய்யுமெனின், தன்மை, முன்னிலைபடர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

இவற்றுள் தன்மையாவது,—பரிபூரணமாயிருக்கை. முன்னிலையாவது,—இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது,—மனம். புத்தி, அகங்காரம், சித்தம். உள்ளம், ஆக-ரு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் ஆக-ரு. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மயேச்சுரன், சதாசிவன் ஆக-ரு ஆகிய பதினைந்துபிரகாரமாயிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படுமெனின், இவற்றுள் கரணங்களை அக்கரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள் செலுத்த, மூர்த்திகளை இச்சாஞானக்கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும், இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துகையிலேயும் அந்தச்சிவம் அதிற்றாக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம் - முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்,—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர், அட்டவித்தியேசுரர், அநுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமலமொன்றே உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சுத்தமாயாதத்துவம் தநுகரணபுவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது அறிவினின்றாந் திருவருளுந்திப்பித்து ஆணவ மலத்தை நடப் போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர்,- நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவன கர்த்தர்களுமாயிருப்பர் இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரண்டுமலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அசுத்தமாயா தத்துவம் தநுகரண புவனபோகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது,—அந்தப்பரமசிவம் மான் மழு சதுர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண்டெழுந்தருளி இருமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்

சகலர்.

சகலர்,—பிரமா விஷ்ணுமுதல் கிருமியீறாகவுள்ளார் யாவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநுகரண புவனபோகமாயிருக்கும்

இவற்றுள் தநுவாவது,—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகியநால்வகை யோனிகளினும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொருநூறாயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறாயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறாயிரமும், மிருகம் பத்துநூறாயிரமும், பறவை பத்து நூறாயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறாயிரமும், ஊர்வன பதினைந்து நூறாயிரமும் ஆகியஎழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்து நான்குலட்சம்யோனி பேதமாயிருக்கும். அத்தநு ஸ்தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும் அவைகளுக்கு ஆயுசு க்ஷணமுதலாக அநேகமுள.

காரணமாவது, — அத்தநுவுக்கேற்ற நாநாவிதங்களாயிருக்கும்.

புவனமாவது,—இருநூற்றிருபத்து நான்கிலுமுள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப்புண்ணிய கன்ம முடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது,—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படுப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவைமுதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்கும தேகந்தைப் பொருந்திக்கன்மத்துக்கீடாகிய ஸ்தூலதேகமெடுத்து, எடுத்த தேகமே தானைப்புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே போக்குவரந்து உடைத்தாயிருப்பர்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்த விடத்து இருவினையொப்புப் பிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்த அப்பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல, ஞானாசாரிய மூர்த்தமாய் மான்மழுகாளகண்டம், திரிநேத்திரமொழிக்துமானிடர்சட்டைசாத்தி, இவனது ஊரும், பேரும், உருவும், ஒழிக்கவேண்டி ஊரும், பேரும், உருவுங்கொண்டெழுந்தருளி, மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவரதம், என்னும் சத்திநிபாதத் தன்மையுணர்ந்து, சமயதீக்ஷைபண்ணிச் சரியை யநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணிக்கிரியாயோகங்களை அநுட்டிப்பித்து நிருவாண தீக்ஷைபண்ணி ஞான மனுக்கிரகித்து, மலமாயாதி கன்மங்களை நீக்கி மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன,—பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்யன், சுதந்தரவீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்னியன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ் சரீரத்தையடைந்து காரியப்படுமுறைமையும் அநுக்கிரகம்பெறுமுறைமையுங் கண்டுகொள்க.

பசுவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

மூன்றாவது.

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது,—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயே பந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது,—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ் சத்தியையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளொளியென்ன * இரண்டகாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற்களிம்புபோலவும் அரிசியிற்றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புப்போலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக் கலந்து, இச்சா ஞானக்கிரியைகள் முழுவதையு மறையா நிற்கும்.

* ஞானசத்தியை மறைத்தலால் இருளும் பிரகாசமென்று சொல்லும்படி மிகக்கறுத்திருள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

கன்மம்.

கன்மமாவது,—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக்குக் காயங்களினு லறிந்தும் அறியாமலுமியற்றுவதனால் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினுலாவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய்,ஒன்றுலொன்றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ் செய்யின் நீங்குவதாய், நெல்லுக்குள்முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலி போலத்தொடர்ச்சியாய், அழிந்தும் ஆகியும் வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய் சிருட்டி காலத்தே காரியப்படுவதாயிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்,—சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என மூவகையாம்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சனனங்கள்தோறும் ஆர்ச்சித்தவினை புசித்து விஞ்சியதாகிய * ஆறு அத்துவாக்களிலுங்கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களாயிருக்கும்.

பிராரத்தம்.

பிராரத்தமாவது,—இந்தச் சஞ்சிதத்திற்சிறிது புசிக்கப்பாகப்பட்ட வினை ஒருசரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதியாயுள்ள போகங்களைக் கொடுக்கும்.

---

* அத்துவா ஆறுவன,—மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வன்னத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

ஆகாமியம்

ஆகாமியமாவது,—பிராரத்தம் புசிக்குமிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களாயிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித்திரோதாயியாவது,—நான்குமலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யைமெய்யென்று ருசிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்வர்.

சுத்தமாயை.

சுத்தமாயையாவது, — விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் தநுகரண புவனபோகமாய் இருக்கும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையாவது,—சகலருக்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களா யிருக்கும்.

தத்துவங்கள் தோற்றமுறைமை.

இவ்விருவகை மாயையினுடைய தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை எங்ஙனமெனின்? பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே * குடிலையிலேநாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலேசுத்தவித்தையுந்தோன்றும் இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்னவிந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரட்சரமும், யெண்பத்தொருபதமும், பஞ்சகலைகளும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவ நாயனாருளினாலேகாலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும்கலையிலே

* மகாமாயை.

விகலைதோன்றும் விகலையிலே அராகந்தோன்றும் ஆன்மா இவ்வைந்துடனே கூடிப்பஞ்சகஞ்சுகனை புருடனும் முன்சொன்ன கலையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குணதத்துவமான மூலப்பிரகிருதிதோன்றும் மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந்தோன்றும் முக்குணங்களுந் தோன்றுமல்லின்றவிடம் அவ்வியக்தம் அந்த அவ்வியக்தத்திலே சித்தமும், சித்தத்திலிருந்து புத்தியுந்தோன்றும் புத்தியிலே அகங்காரந்தோன்றும் அவ்வகங்காரம் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூவகைப்படும் இவற்றுள், தைசசாகங்காரத்திலே சாத்துவிக குணத்தைப் பொருந்திய மனமும், ஞானேந்திரிய மைந்துந்தோன்றும், வைகாரிகாகங்காரத்திலே இராசதகுணத்தைப் பொருந்திய கன்மேந்திரியமைந்துந் தோன்றும், பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தாமதகுணத்தைப் பொருந்திய தன்மாத்திரைகளைந்துந் தோன்றும் சத்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும் பரிசத்திலே வாயுத்தோன்றும். ரூபத்திலே தேயுத்தோன்றும் ரசத்திலே அப்புத்தோன்றும் கந்தத்திலே பிருதிவிதோன்றும்.

இங்ஙனந்தோன்றிய கருவி, அகக்கருவி புறக்கருவியென இருவகைப்படும்.

அகக்கருவி-௨௰௪.

ஆன்மதத்துவம்

அவற்றுள் அகக்கருவி,—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகாசம் எனப்பூதம்-௫ சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு,

சிங்குவை, கிராணம் என ஞானேந்திரியம்-௫. இதன்விடயமான சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், எனத்தன்மாத்திரை-௫. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் எனக்கன்மேந்திரியம்-௫. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என அந்தக்கரணம்-௪. ஆக ௨௪

வித்தியாதத்துவம்,—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என-௭.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம்,—சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என ௫. ஆக. ௩௬ ஆம்.

புறக்கருவி - ௬௰.

புறக்கருவி,—பிருதிவியின் கூறு-தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர் என ௫: அப்புவின் கூறு-நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என ௫. தேயுவின் கூறு-ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல், என ௫. வாயுவின் கூறு-ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் என ௫; ஆகாசத்தின் கூறு-குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என ௫; ஆக பூதகாரியம்-௨௫: பிருதிவியின்வழிந்தான இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், குகு, சங்கினி எனநாடிகள் ௰; வாயுவின்வழிந்தான பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், எனவாயுக்கள் ௰, ஆகாயத்தின்வழிந்தான அர்த்த-எடணை, புத்திர எடணை, உலக-

எடணை, என எடணை ௩; வாக்காதியின்வழித்தான வசனம் னம, தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், என ரு; பிரகிருதியின் வழித்தான சாத்துவிகம, இராசதம், தாமதம், எனகுணம்-௩ விந்துவின்வழித்தான சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி எனவாக்கு-௪. ஆக புறக்கருவி ௬௰-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவந்தொண்ணூற்றாறுந்தோன்றிய முறைமையிலே ஒடுங்குமுறைமையுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின்தொழிலாவன.—பிருதிவிக்குவடிவு-நாற்கோணம், நிறம் பொன்மை, குணம், கடினம், சுபாவம்-கிடத்தல், தொழில-பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்குமம், பஞ்சாட்சரம், அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்குவடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெள்ளை, குணம-, நெகிழ்ச்சி; சுபாவம்-பாய்தல். தொழில்—கட்டுண்டல், குறி-கோகநகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம், சூக்மபஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேய்வுக்குவடிவு-முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குணம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உலர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அட்சரம்-மகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு- அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-சலித்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில்-நிம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேஸ்வரன், அட்சரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம், விந்து, கலை-சாந்தி

ஆகாசத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம் புகை, குணம் இடங்கொடுத்தல், சுபாவம் நிற்றல், தொழில் போக்குதல குறி, அமுதவிந்து, தேவதை சதாசிவம, அட்சரம், அகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம நாதம, கலை சாந்தியாதீதம

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன,—சுரோத்திரம் ஆகாசமிடமாகநின்றுசெவியைப்பொருந்திசத்தத்தையறியும் துவக்குவாயுவினிடமாகநின்றுசரீரத்தைப்பொருந்திஸ்பரிசத்தையறியும்; சட்சு அக்கினியினிடமாக நின்று கண்ணைபொருநதி உருவத்தை யறியும்; சிங்குவை அப்புவினிடமாகநின்றுமூக்கைபொருநதிகநதத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன, — வாக்குஆகாசமிடமாக நின்று வசனிக்கும், பாதம்வாயுவினிடமாக நின்றுகமனிக்கும்: பாணி அக்கினியிடமாகநின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ்செய்யும் பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும, உபஸ்தம் பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன.—மனம் பற்றும் புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—காலமே செல்காலமான எல்லையும் நிகழ்காலமானபலமும், எதிர்காலமான புறுமையும் ஆக மூன்றுவிதமா யிருக்கும்.

நியதி அரசனாணைபோலக் கன்மபலத்தை உள்ளளவும் நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி ஆன்மாவுக்குக் கிரியையை எழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும்.

ஆகக்கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புலனுக்கருமிடமே புருடனும்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தினத்திலழுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுத்தவித்தை ஞானமேறிக்கிரியை குறைந்திருக்கும்.

ஈசுர தத்துவம் கிரியையேறி ஞானங்குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்திருக்கும்.

சத்தி தத்துவம் கிரியையாயிருக்கும்.

சிவ தத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆக அககக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டுகொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன,-பூதம் ஐந்தில் பிருதிவியின் கூறுகிய மயிர் வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல்வற்கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை முற்றும்.

அப்புவின்கூறுகிய நீர் விழும், உதிரம் பறக்கும், சுக்கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை நிறைக்கும்.

தேயுவின் கூறுகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ் செலுத்தும் சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின் கூறுகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருத்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போர்டுவிக்கும், நடத்தல் எழுப்புவிக்கும், நிற்றல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின்கூறுகிய காமம் மோகிப்பிக்கும்,மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிசினிப்பிக்கும், மாச்சரியம் இகழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-உ௫.

பிருதிவியின் வழித்தான

நாடிகளின் தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்கும்; பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்கும்; சுழுமுனை நேரே நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்குவை தாலுவிலே நிற்கும்; அலம்புடை செவியிலே நிற்கும்; புருடன் பாதத்திலே நிற்கும்; சங்கினி களத்திலே நிற்கும்; குகு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான.

நாடிகளின் தொழில்

வாயுபத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடைபிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று, நாசியிலே ௰உ-அங்குலம் புறப்பட்டு, ௪-அங்குலம் வெளியே சென்று ௮-அங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் க-நாளைக்கு உ௧தகூ௱-சுவாசம் நடக்கும். இதிலே எதஉ௱ வெளியே செல்லும். கசதச௱-உள்ளே அடங்கும். அபானன் மலவிசர்க்கம் பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப்பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எஉத - நாடிகளிலுங் கலப்பிக்கும். சமானன் எல்லாவற்றையுஞ் சமானம்பண்ணும். நாகன் தும்ம லிருமலை யுண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணோற்றல் செய்யும். கிரிகரன் சோம்பு கொட்டாவிகளை யுண்டாக்கும். தேவதத்தன்

இமைத்தல் நகைத்தல்களைச் செய்யும். தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவுஞ்செய்து, உயிர்நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்.

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் ஐந்தும் வாக்காதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது அருள், ஐம்பொறி யடக்கல், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குண முடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்வி ஆகிய எண்குண முடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு, நீதி வழு, நெடுந்துயில், பெருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம் முதலிய நீக்குண முடையது.

ஏடணைகளின் தொழில.

ஏடணை மூன்றில அர்த்த வேடணை திரவிய முதலிய வற்றால் வரும் பிணைக்கு, புத்திர ஏடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால வரும் பிணைக்கு; உலக வேடணை உலக முதலாகிய சங்கற்பத்தால் வரும பிணைக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய் நேர்மையாய் ஒன்று சொல்லவாகாத விடத்தில் துரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றுவது, பைசந்தியாவது சுழுத்தித் தானத்தைப்பொருந்தியசூக்குமையில்தோன்றியநாதம், உதான வாயுவினாலே சிதறப்பட்டு மயில் முட்டையில் பஞ்சவன்

னமு மடங்கி யிருப்பதுபோல, இனிச்சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கரசொரூபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது; மத்திமையாவது அந்தச்சித்தறப்பட்ட வாயுவானது சொப்பனத்தானத்திலே பிராணவாயு வுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்திச செவியிற் கேளாமல், உள்ளே கேட்கத்தக்க ஒலியாய்க கண்டத்திலே முழங்கா நிற்பது; வைகரியாவது நாக்கு, அண்ணம், உதடு, பல, மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச செவிக்குக்கேட்க வசனிக்கப்படுவது, இந்த வாககு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவிகள் கூடின்தொழிலையும்பஞ்சபாசங்களையும் அவற்றி னுண்டாகிய தோற்ற வொடுக்க முதலியவற்றையுங கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகள்.

அவஸ்தைகளாவன,—கேவலம், சகலம், சுத்தம், எனமூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது-ஆன்மாதத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது; சகலமாவது,—தத்துவங்களுடனேகூடி காரியப்படுவது; சுத்தமாவது,—கேவல சகலமிரண்டுந் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தைப் பெற்றிருப்பது, ஆக காரணவஸ்தை மூன்றில் கேவலா வஸ்தையின் காரியம்-ரு, சகலாவஸ்தையின் காரியம்-ரு, சுத்தாவஸ்தையின் காரியம்-ரு, ஆக காரியாவஸ்தை-கரு.

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-ரு.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது—,தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவதத்துவம் ரு—ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் கூ—ம், பூதம்-ரு, ஆக பதினாறு கருவியும் நீங்கி, நின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவி யறுபதில் வாயுக்கள் பததும், வசனாதிகளைந்தும், ஆகிய முப்பத்தைந்துடனே லலாட ஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டுண் டயிர்ப்பது நீங்கி மயகத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையுஞ் செலுத்துங் கருவிகளையுங் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற இருபதைந்து கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலே நின்று சூக்குமதேகத்தாற் பயன்கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராண வாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும, சித்தம் நீங்கலாக அந்தக்கரணம் ௩-ம், சத்தாதி ரு-ம், வசனாதி ரு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும், கண்ட ஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராண வாயுவும் புருட

னும் ஆகிய ௩, கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இரு தயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்று மறநின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது, பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனொன்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலஸ்தனாய் நிற்பது. ஆகக் கீழாலவஸ்தை ௫.

மத்தியாலவஸ்தை.*

சகலாவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவஸ்தையாவது; சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம் ஆக ௫. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒரு பதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியாமல் திகைத்துநின்ற அவதரம்; சிறிது பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற் றுரியம்; அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத்தோமென்று விசாரிக்க வந்தவிடம்சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தப் பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நிழலெழத்தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், அந்தப் பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், ஆக மத்தியாலவஸ்தை ௫.

நின்மலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகியநின்மலாவஸ்தையாவது: அமல சாக்கிரம், அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம்,அமல துரியாதீதம், ஆக ரு. இவற்றுள் அமலசாக்கிரமாவது ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்து கேட்டுச் சிந்திததுத்தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டை கூடும் பகுதிச்குக் கருவியினின்று நீங்கி விசாரித்து நிற்பது, அமல சொப்பனமாவது கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது, அமல சுழுத்தியாவது தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலானகேவலஸ்தனாய் நிற்பது, அமல துரியமாவது; கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் அருளையுங்கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது அமல துரியாதீதமாவது, பணியறநின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆனந்தத்திலழுந்தி நிற்பது ஆக காரியாவஸ்தை கரு, காரணாவஸ்தை ௩ ஆக அவஸ்தை கஅ ல் பெத்தர்க்கு கஉ ம் சத்திநிபாத முத்தர்க்கு ௬ ம் எனக்கொள்க.

இனி யுணர்த்துமுறைமை ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

ஆன்ம தரிசனம்

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது, ஆன்மாபடிகம்போல்வதென்றும்,தானாயிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலே கலந்து நின்று

கண்ணும் ஆதித்தனும்போலக் காணுமென்றும், ஒருபதார்த்தத்தை அறியவேண்டின் பொறியிலொன்றும் பூதத்திலொன்றும் அந்தக்கரணம்நான்கும் கலாதிகள்ஏழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆக கருவிகள் கூடாமல் அறியமாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தக் கலை காலம் நியதியைச் சத்திதத்துவஞ் செலுத்த அராக தத்துவத்தை ஈசுர தத்துவஞ்செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ் செலுத்த வித்தையைச் சுத்தவித்தைசெலுத்த ஈசுர தத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ்சத்திதத்துவத்தையுங் கிரியாசத்தி செலுத்தச்சுத்தவித்தையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்திசெலுத்த இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டாவென்றும், அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், திருவருள் கூட்டிமுடிக்கக் காரியப்படுமென்றும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருக்காலும்விட்டு நீங்காமல் நிற்கும் அருளுக்கே சுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுதந்தரமு மில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது, தனக்கனாதியே துணையாய்இறைவரையுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங்காட்டிநிற்கிற திருவருளே தாரகமாகத் தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின்நீங்கத் தன்னு

டைய சுதந்தரகானியை அறிவதினாலும், கன்ம சஞ்சிதம் நிஷ்கையினாலும், பிராரத்தம் சரீராந்தமளவும,ஆகாமியம் சுட்டறநிறகையினாலும், மாயையிரண்டும் தத்துவங்களெல்லாமநீங்கி நிற்பதினாலும், வினையேறுமலிருப்பதினாலும், திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாமலிருந்ததினாலும், பஞ்சபாசம் நீங்கககண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசததாய் நிற்பதாம.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது, அங்கனம் இடைவிடாம லிருப்பதனாற் பரமாநந்தசுகமுண்டாக அதைப்பெற்றுஆநந்தமே வீட்டில் அழுந்திநிற்பதாகிய நேயத்தழுந்தலாம். அங்கிட்டை கூடுதறகரிதாயின் அவ்வருளிலேயழுந்தி நிற்க, அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்றுகண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு தானும் அருளும் நிற்கு முறைமையையுமறிந்து அருளே நாவாகமுத்திபஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாமற்செபிக்க அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் ஞானநூலோதியும்சிந்தித்தும் அந்தரியாகம்பண்ணுக இவ்வாறுசெய்யவே உண்மைவந்து கைகூடும். இங்ஙனம் நேயத்தழுந்தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும் ஆசாரியரையும் திருக்கோயிலையும் திருவேடத்தையும், நாளும்வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்ட தேசிகன்திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில்

திருநந்திதேவர்

விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதினாறுபேறு.

கலிநிலைத்துறை.

மறைக ணிந்தனை சைவநிந்தனைபொரா மனமும்
தறுகணைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுறாச் சதுரும
பிறவி தீதெனைப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தங்களோ டுறவும

யாறு நல்லன்பர் கேட்கினு முதவுறு மியல்பும
மாதவத்தினோ ரொறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும
ஓது நல்லுபதேசமெய் யுறுதியு மன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவச்செய லெனக்கொளுந் தெளிவும்.

மனமும் வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படு செயலும்
கனவி லும்முன தன்பருக் கடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும்
புனித நின்புகழ் நாடொரு முறைத்திடும் பொலிவும்.

தீமை யாம்புறச் சமயங்க ளொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மை யாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறா வளனும்

எழு றும்பர தாரநச் சிடாதநன் ஞேன்பும்
தூய்மைநெஞ்சின்யானெனதெனுஞ்செருக்குறுத்துறவும்.

கலிவிருத்தம்.

துறக்கமீ ழ்மறையினு நரகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெருமவிவ்வரம்
மறத்திடா தெனகருதீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

துதிவாணி வீரம்விசயம் சந்தானமதுணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம போகம அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குதல நோயகல் பூண்வயது
பதிறுறுபேறுந தருவாய் மதுரைப பராபரனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

வேதாந்தத்

தத்துவக்கட்டளை.

காப்பு.

தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு—மெந்தனுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

தத்துவங்கள்—௯௬.

இவைமுதற்றத்துவம்-௩௰, இரண்டாந்தத்துவம்-௩௰, மூன்றாந்தத்துவம்-௩௬, எனப்பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்—௩௰.

பூதம்-௫, பொறி-௫, புலன்-௫, கன்மேந்திரியம்-௫, கன்மவிஷயம்-௫, கரணம்-௪, அறிவு-௧. ஆக ௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம்—௩௰.

நாடி-௰, வாயு-௰, சயங்கள்-௫, கோசம்-௫, ஆக-௩௰

மூன்றுதத்துவம்—௩௬.

ஆதாரம் - ௬, மண்டலம் - ௩, மலம்-௩, தோஷம்-௩ ஏடணை * ௩, குணம்-௩, இராகம்—௮, வினை, ௨ அவஸ்தை ௫, ஆக ௩௬

முதற்றத்துவம்-௩௦-ன்-வரலாறு.

பூதம்—௫.

பிருதிவி—மண், அப்பு—நீர், தேயு—அக்கினி, வாயு காற்று, ஆகாயம்—வெளி.

பொறி—௫.

சோத்திரம்—செவி, தொக்கு — உடம்பு, சட்சு— கண், சிங்குவை—நாக்கு, ஆக்கிராணம்—மூக்கு.

புலன்—௫

சத்தம்—கேட்கப்பட்டது (செவிக்குயிர்க்கூறு.)
பரிசம்—சீதோஷ்ணதி யறிவு (உடம்புயிர்க்கூறு.)
உருவம—காணப்பட்டது (கண்ணுக்குயிர்க்கூறு.)
இரசம்—அறுசுவை யறிவு (நாவுக்குயிர்க்கூறு.)
கந்தம்—நற்கந்த துர்க்கந்தவறிவு (நாசிக்குயிர்க்கூறு,)

கன்மேந்திரியம்—௫.

வாக்கு—வாய், பாதம், கால், பாணி—கை, பாயுரு—அபானம், உபத்தம்—குறி

* ஈஷணை என்னும் இசைப் பொருட்டான வடமொழி யானது விதிவழியே ஐகாரவீறாய் ஈடணை எனநின்று மரூஉ வழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

கன்மவிஷயம்-ரு.

வசனம்-வார்த்தை (வாய்க் குயிர்க்கூறு)
கமனம்-நடை (காலுக் குயிர்க்கூறு)
தானம்-கொடுத்தல் வாங்கல் (கைக் குயிர்க்கூறு)
விசர்க்கம்-விடுதல் (அபானநதுக் குயிர்க்கூறு)
ஆநந்தம்-மகிழ்தல் (குறிககுயிர்க்கூறு)

கரணம்-ச.

மனம்-ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி-அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்-அதனைக்கொண்டு மேன்மேலுமெழும்புவது சித்தம்-அதனைச்செய்து முடிப்பது.

அறிவு-க.

அறிவு-தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆக முதற்றத்துவம்-௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம்-௩0-ன்-வரலாறு.

நாடி-௰.

இடை-வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல போல மாறலாக இடது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை-இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறலாக வலது நாசியைப்பற்றி நிற்பது

சுழுமுனை *-மூலாதாரத்தைத்தொடர்ந்து எல்லா நாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய் சிரசளவுமுட்டிநிற்பது

* சுஷும்நா என்னும் வடமொழி சுழுமுனை எனற் பாலது விதிகடந்து மரூஉவழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉவழக்காய் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்,

சிங்குவை:-உண்ணுக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்:-வலது கண்ணளவாய் நிற்பது.
காந்தாரி:-இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.
அத்தி;-வலது காதளவாய் நிற்பது.
அலம்புடை:-இடது காதளவாய் நிற்பது.
சங்கினி:-குறியினளவாய் நிற்பது.
குரு:-அபானத்தளவாய் நிற்பது

வாயு-௰.

பிராணன். அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்

இவற்றுள்:—

௧-வது. பிராணன்—லலாடமத்தியில், தோன்றிச்சித்திரநாடியில்விழுந்து, ஓவ்-என்று மூலாதாரத்திற்குதித்து, அவ்-என்று நாபித்தானத்தில்முட்டி, சவ்-என்று இடைபிஙகலைகளோடி, கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற்பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங்கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்றவிடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழிகையொன்றுக்கு-௩௬0-சுவாசம், இரவு பகல்-௬0-நாழிகைக்குப்-௨௧௬0௦-சுவாசம்

இந்தச்சுவாசம்-௨௧௬00-க்கும்-விவரம்.

மூலாதாரத்தில்	சுவாசம் ௬00
சுவாதிஷ்டானத்தில்	சுவாசம் ௬000

மணிபூரகத்தில்	சுவாசம் ௬௲
அநாகதத்தில்	சுவாசம் ௬௲
விசுத்தியில்	சுவாசம் ௧௦௦௦
ஆக்கினையில்	சுவாசம் ௧௦௦௦
நாதாந்தத்தில்	சுவாசம் ௧௦௦௦

ஆக ௨௧௬௦௦-சுவாசம் இயங்கி, இதில் ௭௨௦௦-சுவாசம் பாழாகப் பாய்ந்து ௧௪௪௦௦-சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறிக.

௨-வது, அபானன்—குதத்தையுங் குய்யத்தையும்பற்றிநின்று மலசலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

௩-வது. வியானன்—தோலிலே நின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

௪-வது உதானன்—உதராக்கினியை எழுப்பி உண்டஅன்னசாரத்தை ௭௨௦௦௦-நாடிநரம்புகளிலே கலப்பித்து சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது,

௫-வது, சமானன்—எல்லாவாயுவையும் ஏறுதல்குறைதல்செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க்கீழ்கொண்டியங்குவது,

௬-வது, நாகன்—விக்கலுமக்கலுமுண்டாக்குவது

௭-வது, கூர்மன்—கண்ணிலேநின்று இமைப்பிப்பது.

௮-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப்பற்றி நின்று தும்மூவித்தலும் அழுவித்தலுஞ்செய்வது

கூ-வது. தேவதத்தன்—விழித் திருக்கும்போது ஒடு வித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம்பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது

ய-வது தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித் தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்று நாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது

சயம்-ரு.

அமாவாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம.

க-வது. அமாவாசயம்-உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

உ-வது. பகிர்வாசயம்—அன்னம் பகிருமிடம.

ங-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

ச-வது. மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

ரு-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

கோசம்-ரு,

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க-வது. அன்னமயகோசம் - சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றபபட்ட தூலதேகம்.

உ-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந் திரியமுங் கூடிநிற்பது

௩-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரிய முங் கூடிநிற்பது.

௪-வது. விஞ்ஞானமயகோசம - புத்தியும் ஞானேந் திரியமுங் கூடிநிற்பது.

௫-வது. ஆனந்தமயகோசம் - பிராணவாயுவுஞ் சுழு த்தியுங் கூடிநிறபது.

ஆக இரண்டாந்தத்துவம்-௩0.

மூன்றாந்தததுவம் ௩௬-ன் வரலாறு,

ஆதாரம் - ௬.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம, மணிபூரகம, அநு கதம, விசுத்தி, ஆக்கினை.

௧-வது. மூலாதாரம் - நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக் கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங் காரம், இதில் நிற்குநதேவதை விநாயகன்.

௨-வது. சுவாதிஷ்டானம் - நாற்கோணமானது; இத னடுவேநிற்குமஎழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

௩-வது. மணிபூரகம் - பிறைக்கோணமானது; இத னடுவேநிற்கும் எழுதது மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

௪-வது. அநுகதம்-முக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம; அதிதேவதை உருத்திரன்.

௫-வது. விசுத்தி - அறுகோணமானது; இதில் நிற் கும் எழுத்து வகாரம; அதிதேவதை மகேசுவரன்.

ஙு வது ஆக்கினை - வட்டமாயிருபபது; இதனடுவே நிறகும எழுததது யகாரம, அதிதேவதை சதாசிவன

இபபடி ஆதாரம ஆறிலேயும, ஆறெழுததும, அறு தெய்வமும, அறவீடும, அதில ஐமபததோ ரக்ஷரமுங கண்டுகொளக

மணடலம ௩

அககினிமண்டலம, ஆதிததமணடலம, சநதிர மண டலம.

க-வது. அககினிமண்டலம - நாறசதுரமாய் நடுவே மூன்றுகோணமாயப பிருதிவியும அபபுவும கூடினவிடத தே நாலிதழுடைய புஷபமாயிருபபது

உ-வது ஆதிததமணடலம - இருதயகமலம அறு கோண மெட்டிதழுடைய புஷபமாய வாழைபபூபபோ ன்று கீழநோககி யிருபபது

௩-வது சநதிரமண்டலம — கோடிசநதிராதிததருத யம ஆனறபோலச சிரசுநடுவே ஒவ என்ற அககரததை முன்னிட்டுப் பேதிதது நிறகும, இதனமிதகலே அககினி மண்டலததை மேனேககிச் சாதியாயிருககும இதனடு வே பராசததி சநதரானநத வாலையாக எழுநதருளி யிரு பபள

மலம - ௩

ஆணவம, காமியம, மாயை

க-வது ஆணவம - உடமபை நானென்றிருககை.

உ-வது. காமியம - கண்டவற்றிறகெல்லா மாசைப படுகை.

௩-வது. மாயை-தனக்குவருவதை யறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை

தோஷம்-௩.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம்-வாயுவின்கோபம். பித்தம்-அக்கினியின்கோபம் சிலேத்துமம் அப்புவின் கோபம்.

இந்தமூன்றுகோபத்தாற்சகலவியாதியுமுண்டாகும்.

ஏடணை - ௩.

அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகேடணை.

அர்த்தவேடணை-திரவியத்தைத்தேடி ஆசைப்படுதல் புத்திரவேடணை-புத்திரனைத்தேடி ஆசைப்படுதல். உலகேடணை-உலகவிஷயங்களைத்தேடி ஆசைப்படுதல்.

குணம் - ௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்விகம்

இராசதம் அகங்காரமாய்வெட்டெனவும் முடுக்கவும் கடுகடுக்கவுமாயிருப்பது. தாமதம்-மந்தமாய் மந்திமமா யிருப்பது. சாத்விகம்-அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை முதலியவற்றையுடையதாய் நாட்டங்கொண்டிருப்பது.

இராகம் - ௮.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

காமம்-ஆசை. குரோதம்-பிணக்கு. உலோபம் - பிடிபாடு. மோகம்-பிரியம். மதம்-கருவம். மாற்சரியம்-உறவாயும் உதட்டில்நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல். இடும்பை-உதாசீனம். அகங்காரம்-கோபித்தல்.

வினை - உ.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை - புண்ணியஞ்செய்தல், தீவினைபாவஞ் செய்தல்.

அவஸ்தை - ரு.

சாக்கிரம்,சொப்பனம்,சுழுத்தி,துரியம், துரியாதீதம்

சாக்கிரம்-லலாடத்தானம். சொப்பனம் - கண்டத்தானம். சுழுத்தி-இருதயகமலம். துரியம்-நாபிக்கமலம். துரியாதீதம் - குறியிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமானது லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம்,கமனம்,, தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் சித்தம் இப்பதினொரு கருவிகளுடன் தன்னுடைய சந்நிதியிற் சேவிக்கத்தக்கதாகப் பராசத்தியருளால் இரசாவும் படையும்போல நிற்கும்.

இதற்குச் சாட்சி.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைத்துங் கலந்தனவோரைந்து
மூண்டனநான்கு மோதியுணர்ந்தபின்

பண்டையனாதி பகர்ந்தவிச்சாக்கிர
மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே.

இப்பால முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்து மொடுங்கி நின்ற நான்கு கரணமுஞ் சொப்பனமாகியகண்டத்தானத்தி னிற்கும்போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டேனென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

பண்டுமொழிந்த பதினாலுந் தன்னிலே
கண்டமதனிற் கரணங்கலந்துதான்
மண்டிவளர்ந்த மனைவாழ்க்கை தன்னிலே
கண்டுமறிந்தங் கனவதுவாமே.

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன கரணம் நான்கில இரண்டுமொடுங்கி இரண்டும்வந் திருதயகமலத்திலே நின்றதென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்

ஆனமனமு மறிகின்றபுத்தியு
மூனையிழந்துநின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே.

துரியமாவது இரண்டிலொன்றொடுங்கி யொன்றுபோய் நாபிக்கமலத்தில் நிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கானதெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
பூனைத்தவிாந்துமங் கோங்கிநின்றானே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆனமா மூலாதாரத்திற்கிடந் துறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினாலு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினாலு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந
துரியமிருபபிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

ஆக - மூன்றாந்தத்துவம் - ௯௬.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

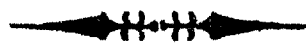
முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபி
னொப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

சிவமயம்.

ஆறு தார
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன் நாடு.

நூற்பெருமை.

நமசிவய மென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச்சேர்ந்திடில்
சிவமினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி. ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையை வருவித்துச்சிகாரத்தோடு கூடி நிற்பது

நகாரம்-நின்றசிவத்திலே ஆசையைவருவித்து மகாரத்தோடு கூடிநிற்பது.

நமசிவயவென் றோதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக் குள்ளே ஐந்தெழுத்துண்டு, இந்தஐந்தெழுத்தினையும் மூலஅட்சரமாகிய அகாரம்-உகாரம்-மகாரம்-விந்து-நாதம்—என்கிற அட்சரங்களைச்சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில் அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமும், விந்து-நகாரத்திலும், நாதம், மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஒடுகிற விதமெப்படியெனில்.

நகாரமானது-விந்து-திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையைவருவிக்காமல் சிவத்திலே இச்சையை வருவிதது சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது

மகாரமானது-நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையைமெய்யென்றழுத்திவ்காரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஓதமுன்சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்றாயின.

அதெப்படி யெனில். பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத்திருவருள் புரிந்தமையால் பராபரையான சத்தியின்துடையில் தம்முடைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையினாலே பராசத்தி பொறுக்க மாட்டாமல் ஒவென்றனள். அப்போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்த வெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய்ஊவென்றனள். அந்தஎழுத்து உகாரமானது.

இந்த இரண்டெழுத்துக்களுஞ் சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்.

அகாரம் இலக்கத்தில் - அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு ய-ஆயின.

யவ்வானது ஜீவன் அந்தச்சீவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்துமாக்களை சினேகத்தை வருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்சினேகத்தை மெய்யென றழுத்தி மிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி, இவை யிரண்டினும் பற்றுமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவையிரண்டும் விந்து நாதமானது இந்த உருக்கத்தைச்சத்திபெறுளென்றறியாமல் நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமானபகல் இவையிரண்டுக்கும் இரவுபகலென்று பேர். இவையன்றி ஞான முறைமைக்குச் சகலாவஸ்தை யென்றும் கேவலாவஸ்தையென்றும் பெயர்.

சிதம்பரத்திலே சினேகமா யிருக்கையினுலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங்கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஆதி கபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவநாயனுர் வடிவமாய்த் திருக்குருநாதீசுவரராகிய திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவாயநம.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியும்படி

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்
தராதலம்படைக்கத் தானினைந்தருளி,

பராபரத்திற் பரந்தோன்றி, பரத்திற் சிவந்தோன்றி, சிவத்திற் சத்திதோன்றி, சத்தியில் நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில் சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில் மகேசுவரந்தோன்றி, மகேசுவரத்தில் ருத்திரன் தோன்றி, ருத்திரனில் விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் பிரம்மாதோன்றி, பிரம்மாவில் ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில் வாயுதோன்றி, வாயுவில் அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில் அப்புதோன்றி, அப்புவில் பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில் அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின் கண்ணே நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அடைவே நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி, அன்னம் பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி அப்புவிலொடுங்கி, அப்பு தேயுவிலொடுங்கி, தேயு வாயுவிலொடுங்கி, வாயு ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம் பிரம்மாவிலொடுங்கி, பிரம்மா விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு ருத்திரனிலொடுங்கி, ருத்திரன் மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகேசுவரன் சதாசிவத்திலொடுங்கி, சதாசிவம் விந்துவிலொடுங்கி, விந்து நாதத்திலொடுங்கி, சிவம் பரத்திலொடுங்கி, பரம் பராபரமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்குமெனக் காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸந்தோன்றி, ரஸத்தில் - உதிரந்தோன்றி, உதிரத்தில்-மாம்சந்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதை தோன்றி, மேதையில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில் மச்சை தோன்றி, மச்சையில், சுக்கிலந் தோன்றி, சுக்கிலத்தில் சுரோணிதந்தோன்றியது

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருவுபோலப் பர்யந்துகுதித்து கண்டிப்பும் பேரிகையும்போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒரு சுழுமுனையுண்டாய் அம்முனையினடுவே ஒருதுவாரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இரண் டெழுத்துக்களாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகியெழமளவில்,

சுக்கிலம்பெருகில் - ஆணும். சுரோணிதம் பெருகில் பெண்ணும். இந்தச்சுக்கிலச் சுரோணிதம் ரேகித்துப்பெருகில் இரட்டைப்பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியேபெருகில்-ஊமையாம். மலக்கிடையேயாகில் மந்தனும்.

இப்படிக்குக்கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங் காலத்தில் இரதக்கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டுகலைகளுண்டு.

அவற்றுள்ளரிகலையிலே பிராணேந்திரியம்பாயில் இடப்பாசுங்கொண்டு கிருமியென்னும் புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன்றூடுதாய்ச்சென்று தொடர்ந்தாற்போலே பிராண வாய்வை ஆத்துமாமுன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இதமகிதமென்னும் இரண்டக்ஷரமும் பின்தொடர்ந்துசெ

ன்று அச்சுக்குள் அச்சாக அவ்வென்னு மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப்புகவிட்டுக்கிழிச்சலை வாசல்போலே ஓடி அங் கிஷாவென்னு மந்திரக்கயிற்றாலே சுருக்கிக்கட்டி, சிவாக் ஞாசக்கரத்திடையிலே முத்திரையிட்டு தான் ஒருத்தியா ய்நின்று இந்தக்கருவை வளர்க்கும்படியாய்க் கெற்ப உற் பனத்தை உதானவாயுவான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெற்பாகுதி யென்னும் பவக்க டலில் எண்ணனவாயு வளர்க்கும்.

அதுவெப்படியெனில், எண்ணெயுந் தண்ணீரும்போ லநிற்கிறசுக்கில சுரோணிதத்தைப்பாலும் நெய்யும்போல பாய்ந்தவுடனே கற்பிக்குங்கற்பைச்சுருக்கினாற்போல வா சலையடைத்துக் கருவை வெளியாக்கி, ஒன்றாந் திங்களில் உதிரந்திரளும், இரண்டாந் திங்களில் கொழுந்து விட்டு அச்சு அமையும், மூன்றாவதில் மாமிசந் திரண்டு முட்டு உருவமாகும், நான்காவதிலோ, தண்டமாய் நரம்பு, நாடி களமையும், ஐந்தாவதில் பஞ்சவர்ன்னமாய் இந்திரியகரத் தால் அழியிலும் அழியும்செழிக்கினுஞ்செழிக்கும், ஆறு மாதத்தில் அதிர்புகுந்து ஆமையின் வடிவமுற்று கால் கைகள் வகுக்கப்பட்டு நவத் துவாரங்களு முண்டாகும், ஏழாமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழக்கமுற்று கெற்பத்தைச்சூழ்ந்து புரளும் எனெனில்-(௭௨௲.) நாடி நரம்புகளும் மூராதாரமும் ஐந்தெழுத்தும் ஐம்பத்தோரா ட்சரமும் பஞ்சபூதத்தேவதைகளும் தூலச்சூக்குமத்துட னே கொழுந்துவிடப்பேதையாம் எட்டாமாதத்தில் நீட் டிமுடக்கி தாயுண்ட அன்னசாரத்தைத்தொப்புளின் வழி

யாகவுண்டு பிள்ளையி னுடல்வளர்ந்து தாயுடன்தோன்றி உயிருடன் ஆடும். ஒனபதாவதில் தலை காலளவும் ரோம த்துவாரமுண்டாம, ரோமகருருத்து அறிவுடனே உரங் கொள்ளுகையில் விசனம்பொறுக்கமாட்டாமல் ஈசுவரனை நோக்கித் தவஞ்செய்து தொழுகையுடனேபிரிந்து ஜனன த்தை யொழித்தருள வேணுமென்று வணங்கிநிற்கும் பத் தாவது மாதத்தில் நிறைந்த பிண்டமாய் மலைமேல் நின்று தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப்போலே அபான வாயுவின் பலத்தினாலே பூமியில்விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளை மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பாரப்பிரமம சிருஷ்டிப்பினாலே கர்ப்பந்தரி த்து வாழ்வுபெறும்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிராணவாயு வலப்புறமோடில் ஆண் பிள்ளையாம், இடப்புறமோடில பெண்பிள்ளையாம், வாயு விரண்டும் ஏகோபித்தோடில் அலியாம் அதாவது பேடி அல்லது குறியற்றது.

அந்த வேளையிலே நடந்த வாயு பேதியாமல் ஐந்து நாழிகையளவும் நடந்தியங்குமாகில் அந்தப் பிள்ளைக்கு வயது ௱. அந்த அளவு குறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வய துங் குறையும், வாயு நிரம்பியோடில் அவையவங்களுண் டாகும் அவ்வாயு சிதறியோடில் அவையவங்கள் குறை யும். முதன்மையில் கெற்பரக்ஷணத்தில் போகிக்கும்பொ ழுது மூன்று குணத்தினாலே ஒன்றுவது மாதா பிதாக்களு க்கு உண்டானால் மக்களுக்கும் உண்டாகும்.

அந்தவேளையில் வாயு நின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிறமே பிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும், மாதா பிதாக்களி னுடைய மனமும் குணமும் வாயு மொன்றுகுமாகில் அந் தப்பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மறித்துப்போம், கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங் கரவழியிலும் போக்கிலும் அகினி மிகுக்கிலும் வாயுகல ங்கிலும் மலமாம. ஸ்திரீபுருஷர்க ளிருவருககும் மூலாக கினி அதிகரித்தால் அந்தகர்ப்பஞ் சுவறிப்போம்.

இப்படி சன்மானுபவத்திற் கோக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் முன்சொன்ன வழிய அருந்தின அன்னுகார மானது முப்பது நாழிகையில் எங்குற்றதெனில்.

மல ஜல ரத்தமாகிய மூன்று கூறுகும் இதில் இராப் பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்துபோம், மற்ற ஒருகூறுகி இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும அந்த இரத்தமானது ஏழிலொருபஙகு இந்திரிய மாம். மற்றபங்குகளாவெனில், தோல்-உரோமம-சதை-கற்பம்-மேதை அஸ்தி குடும்பி - பூளை-சுக்கிலம் - தியம்பு-குடல்-நரம்புமுதலிய விடயங்களுக்கு முறையே எழு நாழி கைவீதம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச்சரீரத்தில்இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூல த்தண்டாகியநெடுங்கயிற்றை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழுவெலும்பாகியவரிசைபிட்டு நரம்பாகியயாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்திலே மண்கூட்டிச் சுவரே ற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட

வீட்டுக்கு நவத்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு, அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்லாகிய தாள்பூட்டி நாவாகிய ஓங்காரம் பாய்ச்சிப் பண்டமாகியபஞ்சேந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச்சரீரத்தில் பதினாறு கதவுபூட்டிய வீணைத்தண்டும் மொழியென்னு முச்சாணை லும்பும், முச்சாண்சதையும், அஞ்சுருவும், ஆறுதெருவும், எழுகடலும், எட்டுதாணும், நாலுசாண்பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும், முப்பத்திரண்டு முழுகுடலும் இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும்பெருநரம்புகள் (ககத) சிறுநரம்பு (கஅத) கையிலும்காலிலும்பெருநரம்பு (எத) சிறுநரம்பு (கஉத) நாபி தானத்திலபெருநரம்பு (த) சிறு (உத) நவதுவாரத்துக்கும் வாசல் ௬-க்கு பெருநரம்பு (தரு) சிறுநரம்பு (௬தரு) முடியில் பெருநரம்பு (௬த) சிறுநரம்பு (௩த) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எத) ஆக நரம்பு நாடி (எ௰உத)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப் பொருந்தல் ௩௬ கழுத்துக்குக்கீழ்ச்சந்து (அ௩) மேற்சந்து (௬) ஆக சந்துபொருந்தல் (௬௬எ)

இனி நாசியில் ஜலம்பலம் ௪க. எலும்பில் ஜலம் பலம் எ. மாமசத்தில் ஜலம் பலம் ௩௬

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (௱௩௰) மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞை யளவும் முழுயெலும்பு (௬௰) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (௬௱) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (உ௰) ஆக எலும்பு (௫௱௰)

இனிசரீரத்தில் (௩௰-கோடி) ரோமத்துவாரங்களும், நாளொன்றுக்கு (உகதகூ௱) சுவாசமும் (கூசு) தத்துவமும், (௩கூ௰) பலம் மாம்சமும் உழக்கு பித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமுங்கூடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராணவாயு (கஉ) விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்துபோய் (அ) அங்குலம் உடம்பூடுருகி சப்த தாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வாழ்நாளின் விவர மெப்படியெனில்,

வயதளவு ௱-க்கு ௰-வயதளவும் இளமை உ௰ வயதினளவும்வாலிபம், உ௫-௩௰-ச௰-இதுவரையில்யௌவனம், ச௫-௫௰-இவைகளில் கௌமாரதிசை யடைந்து ஒளிமழுங்கலுற்று பிருதிவி-அப்புவை நெருக்கும்-அறுபதில்அப்பு தேயுவை நெருக்கும் எ௰-தேயு—வாயுவை நெருக்குதலினால் தாதுமாயாவுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும், அ௰ வயதில் வாயு ஆகாசத்தை நெருக்கும், கூ௰ வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவை நெருக்கும், அதனால் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்துநிற்கும் ௱ வயதில ஆத்துமாவந்தவழியை நோக்கும்

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிங்களில் மூழ்ந்தாமல் சற்குருவின்தாளே சரணமென்று திருககுருநதீசுரர் ஆதி திருமூல தேவருக்கு திருவுளம் பற்றருளியமுறைமை கூறினோம்.

தோற்றவொடுக்கம்-முற்றிற்று.

அத்துவாதத்துவ கலைக்ஞானம்

அட்சரம்-ஆகாரம்-கரணம்-அவஸ்தை-பொறி-புலன்-இளமை-வறுமை-வேதம-புராணம - சரிகை-கிரியை-யோகம-மெய்ஞ்ஞானம்-இவ்விதமென்று குருவருள் செய்யச் சீடன்கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசததிமல சர்வஅஞ்ஞானங்களையும் ஞானக்கினியினாலே கட்டுப்போட்டு களிபபுற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானியென்று ஓட்டியாணமபூட்டி ஆனநதமென்னும் ஞானமிர்தத்தை யருந்தி ஓமநமாவென்னும் ஞான முத்திரையிட்டுஅழியாபபதவியாக மோட்சசாமபிராச்சியததை யடைபவருக்கே சீவன்முத்தரென்று பேராம.

இப்படிபபட்ட பெருமையையடையு மவர்களுக்குப் பாகதி கிடைக்காததற்குக் காரண மேதோவெனில.

பாகதிக்கு விலகல்.

காயாபுரி யென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூததிர மென்னும் உட்கோட்டையும் நவத்துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னு முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்களும அக்கினிமண்டலம், ஆதிததமண்டலம், சந்திரமண்டலம ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அஙகராசன் மூர்க்கராசன் என்னும் இரண்டுராஜர்களும, மூலப்பிரகிருதி யென்னுந் துன்மந்திரியும், பஞ்சபூதாகளென்னும் பிரதானியர்களும், அலகையென்னும் வீதிகளும், இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசததி ஞானசத்தி பராசததியென்னும ஊழியக்காரிகளும, அசவை

யென்னும் அடப்பக்காரனும் கெர்விதமென்னும் களாஞ்
சிக்காரனும் காலகர்மமென்னும் தளவாரனும் மனம், புத்தி,
சித்தம் ஆங்காரமென்னும் காணிக்காரனும், மாயாப் பிர
பஞ்சமென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகரும், சத்த, பரிச,
ரூப, ரச, கந்தமென்னும் கொல்நாயககர்களும், காம-
குரோத-லோப-மோக-மத-மாற்சரிய-இடும்பை-அகங்கார
மென்னும் கள்ளரும், இதமகிதமென்னு மல்லர்களும்,
ஆணவம்-மாயை-காமியம்-என்னும் கோட்டைக்காரரும்,
வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக
காரரும், சாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி-துரியம்- துரியாதீத
மென்னும் தலையாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம்,
மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் காவா
ட்களும், வாயு-தேயுவென்னும் புரவிகளும், மனோபதியெ
ன்னும் கருவூலகனும் நவகோடியென்னும் ராவுத்தனும்,
இருதயபாதமென்கிற தாழ்பதிகளும், சதகோடி மகா
மந்திரமென்னும் உபதளமும், வாதபித்த சேத்துமமென்
னும்பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், நாலு
வேதமென்னும் ரதங்களும், அசுத்தம் சுத்தமென்னும்
தேவியரும், இருவினையென்னும் தோழிகளும், இவர்கள்
யாவருங் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்களில் தாங்க
ளே ஒருவருக் கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னு
ரைத்த காயாபுரிக் கோட்டையை வளைந்துக் கொண்டு
ஒன்பது வாசலுக்கும் அஷ்ட மதமென்னும் யானைகளை
விடுத்து யுத்தஞ் செய்கையில் ஒருவருக் கொருவர் தங்க
ளால் இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்திய
படாமல்காரியஉபாதியாலும்காரணஉபாதியாலும ஸ்தூல

சூக்குமாதி தேகத்தினுலும் சதுர்விதோபாயத்தினுலும் ஆராய்ந்து இந்தக்கோட்டையைக் கைக்கொள்ளும்படிப ராபரமாயிலங்குகின்ற சற்குருநாதன் மானைப்பிடிக்க மான்சட்டையுடுத்ததுபோல திருநந்திதேவரான சற்குருநாகா ஆதிகபிலராகிய திருவள்ளுவராய திருமூல தேவருக்குத்திருவாய் மலர்ந்தருளியவாறு இதயமென்னும் வில்லுக்குப் புரியென்னும் நாணியைப்பூட்டி அறிவு யென்னும் அம்பைத்தொடுத்து குருவென்னும் இலக்குநோக்கி மூலாதாரத்தினை இரண்டுகுமெட்டெழுந்தின நடுநடுத் தெழுத்தில் யிருந்து வங்கென்றவிந்து சங்கென்று சந்திரனாய் அங்கென்றிவனை றிபங்குவித்து சங்கென்று ஆங்கைபா சங்கரநாதமேவி புகுந்து அக்கினி மண்டலத்தில அவ்வரையுங்காணப்பித்துக்கொண்டு ஆபரணமென்னும் இடைபிங்கலை இரண்டு சுத்தப்படிக்கவிட்டு ஆதிமுனையென்னும் பாலனைமேல் ஏற்றிக்கொண்டு கண்டு சுந்தனுவுக்கும் நடுக்கு கங்கையாருங் கூர்ந்து யிற்றாக் குளமாக அனந்தானந்தி லுற்றவீர அங்கென்று மேம்படுக ஆங்காரமும் அவவையும் பதியுங்கொண்டு நடுவலையென்னும் ருத்திராக்கினியான பன்னிரு சமுத்திரத்திலே ஆணையை நாட்டுவித்து ஞானாகாரமென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று மேம்க்கி யுற்றார்விலை சித்திரநாடிவழியே சென்று சந்திராபுரியென்னும் மண்டலமுங்கொண்டு அக்கினி மண்டலத்தில அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்தமண்டலத்தில் மூன்றெழுத்திலேயும் சந்திரமண்டலத்தில ஓரெழுத்திலேயும் ஆசனமாயிருந்தபிறகு திரிமண்டலாதிபன் பின்னிட்டு மந்திரியுபதேசப்படி வைத்துக்காயாபுரியெனனும் பட்டணத்தைக்கொள்ளாமற்கொண்டு அதிகாயனென்னும் பிரபஞ்சங

களையெல்லாம் கருவோடறுத்து பின்புசத்திய ஞானப்பிர காசமான மனதிருத்தேரிலே யெழுந்தருளிய பின்பு அறி வுகந்து நரலோகங் கொண்டருளிய பின்பு காயா புரியை நோக்கி திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமஹாரிஷி திருவள்ளுவ சாக்ஷியாகத் திருமூலதேவருக்குத் திருவுளம் பற்றியரு ளிய முறைமையிலே திருமூலதேசிகர் நின்று ஈகைசெய்த ளவில் காயாபுரிபட்டணத்தில் யோகாதியுங்கெட்டு இரவ கெந்தருவ பதாதிசேனையும் பட்டு ஆயாக்கினி வேந்தனும் சிறப்புண்டுபோம் காயாபுரியென்னும்பட்டணத்தில் சொ ர்க்க மத்தியபாதாள லோக மளவாக திருவடி வைத்துக் கொண்டு ராச்சியஞ் செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதிக பிலமகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூல தேவ ருக்கு அபயாஸ்தமுங் கொடுத்தருளி அபிஷேகமுஞ்சூட் டிசித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்த முடிவான அமுர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையில்சூக்ஷம்புகட்டி இப்படி யுணர்த்தியருளிய முறைமையை உட்பட்டுத்தேடாதவன் சிவஞானியலலவெனறு இநதமுறைமையை உட்பட்டுத்தேடி னபெரியோர்களுக்குப் பராபரத்தில் உத்தரங்களும் வெ ளியாயிருக்கும

பிண்டத்திற்கண்டபொருள் அண்டத்திற்காணலாம் அண்டத்திற்குள்ளது பிண்டத்து முணடெனக்கொள்க.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தத்துவதீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள்கையினால் ௮-சாண் நீளமும், ௪—சாண் பருமனும், அல்லது ௯௬ - விரற்கடை பிரமாணமுமுள்ளது.

இதற்குள் ௯௬-தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாதெனில்:

வாசல்கள் ௯-பொறி-௰ புலன்-௰ ஆதாரம் ௬ மண்டலம்-௩ நாடி-௰ வாயு-௰ தாது-௭ இராகம்-௮ கோசம்-௫ கரணம்-௪ அவஸ்தை-௫ குணம்-௩ மலம்-௩ வியாதி-௩ ஆக ௯௬

இவைகளுக்கு விவரம்.

செவிகள் ௨ கண்கள் ௨ நாசிகள் ௨ வாய் ௧ குய்யம் பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி ௧ குதம் அல்லது அபான வாயு ௧ ஆக வாசல்கள் ௯.

சுரோத்திரம் ௧ தொக்கு ௧ சட்சு ௧ சிங்குவை ௧ ஆக்கிராணம் ௧ ஆக பொறிகள் ௫.

இவைகளின் யியற்கையாவன:

சுரோத்திர மென்பது செவி; இது ஆகாசத்தினிடமாய்நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது உடம்பு, இது வாயுவினிடமாய் நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சுவென்பது கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தை யறியும்.

சிங்குவை யென்பது நாக்கு; இது அப்புவினிடமாக நின்று ரஸத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது மூக்கு, இது பிருதிவியினிடமாகநின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளை ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவன.

வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம ஆக ரு

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம, தானம, விசர்க்கம, ஆனந்தம் இவைகளாம்

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது வாக்கு.
வாயுவினிடமாக நின்று கவனிப்பது பாதம்.
தேயுவினிடமாக நின்று இடல் ஏற்றலானது பாணி.
அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதிகளைக்களைதல் பாயுரு.
பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கன்மேந்திரியங்களாம்.

தன்மாத்திரைகளாவன:

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்-ஆக-ரு.

சத்தமானது ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொடுங்கும்
பரிசம் வாயுவிலும் உடம்பிலு மொடுங்கும்.
ரூபம் தேயுவிலும், கண்ணிலு மொடுங்கும்.
ரஸம் நீரிலும், நாவிலும ஒடுங்கும்.
கெந்தம் பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒடுங்கும்.
வசனம் வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும.
கமனம் வாயுவிலும், காலிலும் ஒடுங்கும்.
தானம் தேயுவிலும், கையிலும் ஒடுங்கும்
விசர்க்கம் அப்புவிலும், முகத்திலும் ஒடுங்கும்.
ஆனந்தம்.பிருதிவியிலும், குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆக பொறி ட-க்கும் புலன்கள் ட-க்கும்

விவரமிதுவாம்

ஆதாரமாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம் விசுத்தி, ஆக்ஞை இவைகளாம்.

இவைகளின் விவரம்.

மூலாதாரமாவன—காலெலும்பு உ-ங் கதிரெலும்புங் கூடிய இடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடுவே குண்டலி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே திரிகோணமாய் அந்த திரிகோணத்துக்கு நடுவே நாலித

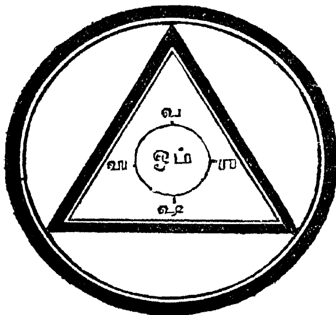
மூடைய ஒரு புட்ப வட்டமாய் கடப்பம் பூப்போன்றிருக்கும், அந்தப் புட்பத்துக்கு நடுவில் ஓங்காரவெழுத்துநிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கினேஸ்வரனும், வல்லபை சத்தியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். பச்சை நிறமுள்ளது, அந்த நாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியிற் வரும் மூலாதார சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம்.

மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிடு
மாமலர் நாலிலும் வவ்வாதி சவ்விடு
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவி நின்றானே
ஒருவீடு வாசற் கிருவீடு மேலே
கருவீடு வாசற் கிருவிரல் கீழே
உருவீடு சோதியு மங்கே யுதித்தன
திருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே
இட்டா னறிந்திலன் எத்தாளுங் கண்டிலன்
தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
மெட்டாய் வளர்ந்தது அதின்மேல விநாயகன்
அட்டாங்க யோகத் தமர்ந்திருந தானே
ஓங்கார மொன்னும் அவளொரு பெண்ணும்
நீங்காப் பச்சை நிறம தாகுநதவள்
ஆங்கார முடன் ஐவரைப் பெற்றவள்
ரீங்கா ரசத்தி யினிதிருந் தானே.

இது மூலாதாரம்.

முக்கோணம்
நாலிதழ்க்கமலம்
மாணிக்கநிறம்
கணபதி
குண்டலிசக்தி
ஓங்காரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்குமேலிருப்பது

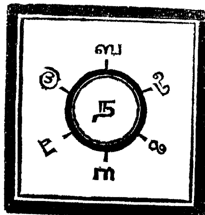
சுவாதிஷ்டானம்

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினடுவே ஆறிதழ்களையுடைய ஒருபுட்பவட்டமும், அதனமத்தியிலே லிங்கபீடமும், வீணாதண்டினடியுமாயிலங்கி அதனடுமத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்

அந்த நகாரத்தினடுவில் பிரமமாவும் சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறும் பொன்னிறமாம் அந்தப் புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க

இது சுவாதிஷ்டானம்.

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்
செம்பொன்னிறம்

பிரம்மா

சரஸ்வதி

நகாரம்

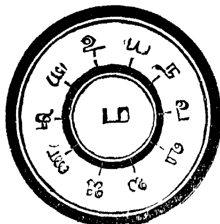
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில

தோன்றாவது போலிருக்கும்.

இதற்கு அ - விரலபிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணிபூரகமாம், இதுகோழிமுட்டைபோல தசநரம்புநாடிகளும்சூழ நாடிக்கெல்லாமமேவருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமல மென்று சொல்லுவார்கள். இது தொப்புளுக்கு நேரிற் புஷ்பஸ்தானத்தில் எழாம்பிறைக்கிணங்கியிருக்குமாம். இதினடுவே பத்து இதழை யுடைய ஒருபுஷ்பம வட்டமா யிருக்கும், அந்தபுஷ்பத்தி னடுவில் மகாரவெழுத்துநிற்கும், அந்தமகாரத்திற்கு மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள் பளிங்கு நிறமுள்ள. அந்தப்பத் திகழி லும்மிர்கின்ற இதற்கடியில் வரும் மணிபூரகச்சக்கரத்திற் காண்க.

இது மணிபூரகம்

மூன்றாம்பிறை

பத்திதழ்கமலம்

மரகதநிறம்

விஷ்ணு

லட்சுமி

மகாரம்

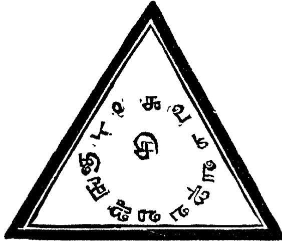
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குமேற் பத்துவிரற்கடைப் பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேல்உள்ளது அநாகதமாகும். இது இருதயகமல

மாம் தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமா யிருக்கும், அந்த முக்கோணத்தி னடுவில் பன்னிரண்டிதழை யுடைய ஒரு புட்பவட்டமா யிருக்கும். அந்தப்புட்பத்தி னடுவில் சிகார வெழுத்து நிற்கும். அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தை யுடையது அந்தப் பன்னிரண் டிதழிலுமுள்ள அட்சரங் களை இதற்கடியில்வரும அநாகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது அநாகதம்

பன்னிரண்டிதழ்கமலம்

முக்கோணம்

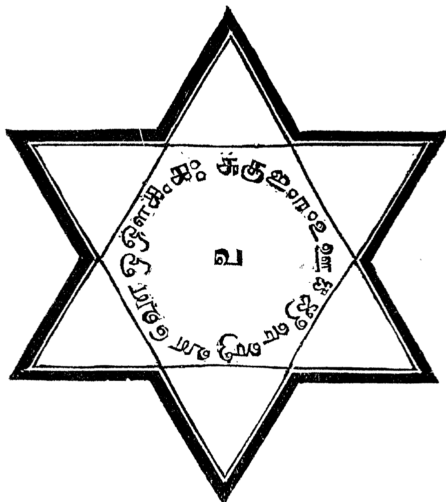
ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்
பார்வதி
சிகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குப் பத்துவிரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேலுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுவு ஸ்தானத்திலுள்ளது. அறுகோணமாயிருக்கும். அந்த அறுகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமாயிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த வகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரியும், எழுந்தருளியிருப்பார்கள் கருநிறத்தையுடையது. அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

இது விசுத்தி,

பதினாறிதழ்கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்

மகேஸ்வரி

வகாரம

இவையெல்லாம அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும.

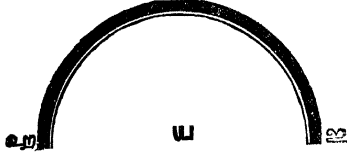
இதற்கு (கஉ) விரற்கடைபிரமாணமுள்ள ஸ்தான த்துக்குமேல்ஆக்ஞைலலாடபீடததிலிருக்கின்றது, வீணா த்தண்டின் முடியுமாய் ஊடுருவி பொன்போன்ற வடிவ முற்று நிற்கும், நெற்றிப்புருவத்தின்வெளியாய் ஆகாசஸ் தானத்திற் மூன்றிதழையுடைய ஒரு புட்பத்தினடுவே யகாரவெழுத்தோடிணங்கி நிற்கும், அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளி யிருப் பார்கள். மேகநிறத்தையுடையது இதிலுள்ள அட்சரங் களை இதற்கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
ஐம்பதெழுத்தின் அறிவை யறிந்தபின்
ஐம்பதெழுத்தே ஐந்தெழுத்தாமே.

இது அக்ஞை

சுஉ

மூன்றிதழ்க்கமலம்
வட்டம்
படிகநிறம்
சதாசிவம்
மனோன்மணி
யகாரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

ஆருதாரவிவரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப்படத்தில் சங்கைநேரிடுமேயானல் அகமும்புறமும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் தெரியவரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவீடுவாசலுக் கிருவிரன்மேலே
கருவீடுவாசலுக் கிருவிரல்கீழே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமாங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிவாளே.

மூலாதாரம்.

௧. குதத்திற்கும் லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டானம்.

௨. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

௩. நாபிக்கமலம்.

அனாகதம்

௪. இருதயகமலம்

விசுத்தி

௫. கண்டத்தானம்,

ஆக்ஞை

௬. லலாடத்தானம்

சந்திரமண்டலம்.

௭ மூலாதாரந்தொடங்கி ஓம்மோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவே கோடி சூரியர் உதயமானதுபோலப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

௮ இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டிதழுடையதொருபுஷ்பமாயிருக்கும், இதில் வாழைப்பூப்போல கீழ்நோக்கி யிருக்கும்.

அங்கினிமண்டலம்.

பிருதிவும் அப்பும் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

இதுவே ஆருதார விவரமாம்

இனி மண்டலங்களாவன,

அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம், ஆக ௩.

இதில் அக்கினி மண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நாலுவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திர சூரியர்களுதயமான துபோல சிரத்தினடுவில் நிலையாயிருக்கும். இதை அமுர்தகலையென்று சொல்லுவது முண்டு அமுர்தம் மேலை நோக்கி அக்கினி கீழ்நோக்கி சரியாய் நிற்கும், இதற்கு நடுவில் பராசக்தி எழுந்தருளி யிருப்பாள். இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலை நிலத்தில் மேதகு பெண்ணை
மூல நிலத்தில் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
ஏலவெழுப்பி யிசைந்து சந்திக்க
பாலருமாவார் பார்நந்தி யாணையே.

இனி நாடி ௰-க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, ஆகநாடி-௰.

இவைகளில் இடைகலை-பிங்கலை-சுழுமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறுதாரம்ஆறிலும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நின்று இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் சுழுமுனையிலே இணங்கி கத்தரிக்கோல்பாக மாறிவீணைத்தண்டுக்கு வில்லுநாணிட்டாற்போல கபாலத்தைமுட்டி குதிரை முகமுற்று நாசியளவும பற்றிநிற்கும்.

சிகுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணாக்கிலே நின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை விழுங்கச்செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்துநிற்கும்.

காந்தாரி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி குறியின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

குகு யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் வந்துநிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப் போஷிக்குமாறு அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம் நீர் இவை யோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்தை வளைக்கவும், நிமிர்க்கவும், குருகவும், பெருகவும், கத்திரிக்கோல்போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக் கயற்றைப்போல் இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ஆக வாயு ௰.

இதனுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிரவஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள் - ௰௪.

பிராணவாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாட மத்தியிலே தோன்றி சந்திரநாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று உதித்து நாபி சக்கரத்திலே ரீங்-என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச் சுற்றி நாசியின் வழியாய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்து போய் எட்டுவிரற்கடை பிரமாணமீண்டு தானின்ற ஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படி சாதகஞ்செய்து உத்தமதேசிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத்திக்குட் காற்றேறுவதுபோல ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறுபது நாழிகையுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு (உகதகூ000) சுவாசம் நடக்கிறது இவ்விதமாயடங்கி அவற்றுள் (எதஉ00) சுவாசம் வெளிப்படும் மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மலமூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோலிலே நின்று பரிசங்களையறிவித்துச் சலங்களை நிறைவிக்கும்.

உதானன்-உதராக்கினியையெழுப்பி உண்ட அன்ன சாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன்-இவையாவையும் சமப்படுத்தி பேதமிலாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன்-நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், புளகமும், மயிர்க்கூச்சலும், கொட்டாவியுமுண்டாக்கும்.

நாகன்-முக்கலும், சொப்பலும், திமிரலும், விக்கலும் விகலுமுண்டாக்கும்.

கிரிகரன்-புருவமெற்றுவித்தும், தும்முவித்தும் அழுவித்துந் திரியும்.

தேவதத்தன்-விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து கூட உலாவ யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன்-பிராணன்சரீரத்தைவிட்டுவெளிப்பட்ட போதிலும் தான்பிரியாதுநின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துப்போம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடியவிடத்திலேநின்று உடம்பில் அவஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன் - கையெலும்பு உம் கதிரெலும்புங்கூடிய விடததிலே நின்று சரீரததின யாக்கைகளைச் சிறக்க நிறுத்தும்

அந்தரியாமி-புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராணவாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சனனெனில் - பிராணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனனும் அநதரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும அச்சாணியாகவும இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆக எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம் ஆக அ.

இவைகளில் காமமாவது - ஆசை, குரோதமாவது — கோபம் லோபமாவது-உள்ளதை யொளித்தல், பொச்சரிப்புக்கொள்கை. மோகமாவது-தானல்லாததார் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை மதமாவது - கர்வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகராதிகளை விலக்குதல், மாச்சரியமாவது ஒன்றைக்கண்டு மகிழ்தல், இடும்பையாவது தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது தன்குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயம் ஆக ரு.

இவைகளில்தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலனும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்

பலத்தினாலேயுண்டுதோற்றப்பட்டது மனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது விஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

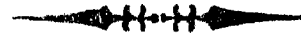
ஆனந்தமயமானது வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம்வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லிபன்றதுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி. சித்தம், அகங்காரம் ஆக-௪.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி - நிச்சயிக்கும் அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும். சித்தம்-மூன்றுக்குங் காரணமா யிருக்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்

விருத்தம்

மனதுக்கு விவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டெழுதலு மறிவுமாண்மையும்.

புத்திக்கு

அருளுறவிருத்தலும அபயங்காத்தலும்
மருளுபுண்ணிய பாவமாட்சியும
தெருளுவிகாரமுந திடப்படுத்தலும்
பொருட்டருமூவகைப் புத்தியாகுமே,

அகங்காரத்துக்கு

பாகமூர்க்கமும பண்பிலாண்மையும்
மோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும
சோகமுங்கீழ்மையும் துர்ராகசொப்பனம
மாய்கையுஞ்செய்யுமாங் காரமாதலால

சித்தத்துக்கு.

அருந்தவமுயற்சியு மடிகளைப்பேணலும
விருந்தெதிர்கொள்கையும மேன்மைவாழ்தலும்
வருந்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருந்தியவிசசெயல் சித்தமாகுமே

அவஸ்தைகளாவன,

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக - ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில்நின்றுராஜ ஓலக்கம்போல சதுரங்க பலத்துடனே யிருந்து, சத்த பரிச, ரூப, ரச. கந்தம இவ்வைந்துடனும் வசன; கமன தான, விசற்க, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இந்நாலும் சே

ர்ந்து கருவிகளுடன் சந்நிதியிலே சேவிக்கத் தான் பராசத்தியருளாலே வியக்தமாய் சத்துக்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாயின

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்

கண்டனைவந்துமைந் தங்கவோரைந்தும்
உண்டனன் நான்கும் ஒருங்கப் புணர்ந்தபின்
பண்டையிற்றி பரந்தது சாக்கிரம்
அண்டமுந் தானாய் அமர்ந்தது காணே.

சொப்பனமாவது கருவி கருணைதி அசல கருவி பத்துங் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்றக் கருவிகள் எல்லாம் புருந்தியோடு சேர்ந்துமவைக்கூடி சுவாசவிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவைகேட்டவையென்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப் புலப்படாத போது சுழுத்தியாம்

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்

ஆணமனமும் அறிவின்றாம் புத்தியும்
ஊணையிழந்தனன் றாளே உயிர்ப்பெய்தி
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஊணையிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியைவிட்டுக் காரண மொன்றுடனே சீவாத்துமா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உச்சுவாச நிச்சுவாசம் பிறக்கும் அவத்தை. இதற்குத் துரியமென்றுபெயர்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

தானக்கெழுந்து திரியுந் துரியத்தானம்
வானத்தெழுந்தும்பாலைப் பிறக்கிட்டு
தானத்தெழுந்து கருத்தனைப் பாலையிலே
ஊனத்தகவிருந்து ஒளித்திருந்தானே

துரியாதீதபாவனை,

இருவிகரணத்தியதிலும் பற்றற்று சீவாத்துமா தானே மூலாதாரத்திற் சென்றுமங்கியவை, மத்தம,மாயகை பரிசங்கள் விட்டபாலில் நின்றபோது துரியாதீதமென்று பேராம்

திருமந்திரம்

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகளைப்பதினைக்குமனுக்கண்டற்றது
பரியபுரவியும் பரிபட்டிட்டது
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணு

சேவாவலைதயாவனை,

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு துரவனை முன்னொரு காலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவனையறிந்து நாளாகப்பிறகு நமதுமுன்வந்தவனையறிவீரோவென்ன நானறியேனென்ன

றாநின்றவிடம் அதீதம். அதைக்குறித்துநிதானித் துணருமிடம் துரியம் ஆமோ அல்லவோ வென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி. மனத்திற்றோற்ற முற்றதுசொப்பனம். நீஇன்னென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்

இதற்குப் பிரமாணம்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

முன்னே அறிந்தும அறியாதிருந்ததுமுதலதீதம்
பின்னேநினைவின்றி முச்சிட்டறிந்தபிறைதுரியம்
மன்னேமயங்கி யையுற்றசுழுத்திமனநினைவால்
தன்னோகனவது காணாநின்றதொத்ததுசாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற்றுரியம், சாக்கிரத்திற்றுரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரமானது, கருவிகரணங்கள் பிரியாமல ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான்நிச்சயம்போல்கண்டதுங்கேட்டது சொல்லிப்பார்த்துவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது நினைவுமாத்திரம்பொய்யாய் பிறருக்குச்சொல்லவொண்ணாதிருக்கை, இது உச்சுவாச நிச்சுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகலகருவிகரணாதிகளு க்கும்அடங்கி பருமிருக்கையும் நித்திரைவருகையும்,அவ சமாய் விழுகையும் புருவமததியிலே நடுச் சக்கரத்திலேயு ள்ளது.

மேலாவஸ்தையாவன.

புருவமதநியில் நடுச்சக்கரதநில் இரண்டங்குலப்பி ரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்தி லுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்தி லுள்ளது துரியம்

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்திலுள்ளது துரியாதீதமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம.

திருமந்திரம்

காலங்கிகீரிழ் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கியீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனாரில்லை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தைகளாவன.

சகலாவஸ்தை, கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தைஆக ௩.

சகலாவஸ்தையாவது, சாக்கிரத்தில் கருவிகரணாதி களுடன்கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவாயிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோவெனில், மூலாதாரத்தைப் பற்றி ஆணவம்மேலிட்டு ஒன்றுந்தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ. சகலாவஸ்தையில் கருவிகரணாதிகளுடன்கூடி நின்று அசைதல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக்கிடையில் அறியாமை பிறவாமலும்ஆசாரியனுக்கிரகத்தினாலே இவையிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடே கூடி நிற்கை.

குணங்களாவன,

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்விகம் ஆக ௩.

ராஜஸமானது — ஆசக்தி, களிப்புற்றிருத்தல், அகங்காரம், போகம், அதந்தசேதம். இடும்பை, கீர்த்தி, கொடை தருதலாம்.

தாமஸமானது-நித்திரை களவு, கள்ளுண்ணல், சோம்பு, வெட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில்-கொல்லாமை, பொய்யாமை, அருவருக்கை, பொறையுடைமை விரதமுடைமை, அடக்கமுடைமை, யாவரையும் இகழாதொழித்தலாம்.

இவைகளில

ஒவ்வொன்றுக்கு மும்மூன்றுகுணங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம், தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம், தாமஸகுணவிரிவே, ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம.

ஸாத்வீகஸாத்வீகமாம். ஸாத்வீககுணவிரிவே, ராஜஸ தாமஸம், ராஜஸஸாத்வீகம், ராஜஸராஜஸம். ராஜஸகுணவிரிவே.

மலங்காரணவா.

ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆக -ங இவைகளில்

ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறந்துயான் எனதென்றும், அறியாமையெவையுமபிறப்பித்து. தன்னுடைமையும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதிலநாம் மயங்குகிறோமென்று இவனுக்குத தெரியாமல் சிதைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக்கொண்டு தம்மாதென்றிருக்கை.

மாயையானது-வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்னதென்று இடையூறுவிளைவிப்பதும், உபத்திரவிக்க யத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்திய இரண்டு விதத்திற்கு க்திருப்பதும். இதாகிதததினால் புண்ணிய பாவங்களை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும திரோதானமென்றும் இரண்டுவித மலமுண்டாம்.

மகாமாயையானது-தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுதது ஒன்றோடு வொவ்வாமல் புசிப்புகளும்வெவ்வேறாய் அறுதியாய் ஆத்துமாவுக்கு எண்போகக தவிர்ந்தாலும் இந்தத்தன்மை இரண்டுகாலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக்கி டத்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்குப் பத்தியா யிருக்கும்.

திரோதானமானது சிவ சத்தியினது பதவியைத் திரோபாதவித்துநின்று, ஆத்துமாக்களுக்குப் புண்ணிய பாவங்களைமட்டும புசிப்பித்து சிவசத்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணமூன்றாவன.

அர்த்தாஷணை, புத்திரேஷணை, லோகேஷணை ஆக-௩.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்

வியாதியாவன.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம ஆக-௩.

இவைகளில் வாதமானது, வாயினுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும, அப்புங கலங்கில் வாதமாம.

அக்கினி திசையில் வாயுகளும், ஆகாரத்தைப்பற்றி மிகவும அசரித்து இருதயகமலத்தை யூன்றில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமம.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆக-௩.

இவைகளில ஸ்தூல தேகமானது, ஆதி பிருதிவியினுல் சமைந்தவுடல், சூக்கும தேகமானது ஞானேந்திரியம் ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, அந்தக்கரணம்-௪, பிராணவாயு-க ஆக-கரு-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரண தேகமாம். ஆக-தத்துவம்-கூசு-ம் சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவையெனில்; வலதுசரம், இடதுசரம், நாபி, கண் மூக்கு, செவி, உச்சி இந்த ஏழிடங்களிலும் ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாரிமாரி வியாபித்திருப்பதற்குத் தாலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலாவிவருகின்றது

தேவதைகள்

வலது சரத்திற்கு தேவதை	சூரியன்
இடது சரத்திற்கு தேவதை	சந்திரன்
நாபிற்கு தேவதை	மகேசுரன்
நாபிக்கு தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்கு தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்கு தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்கு தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்கு தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பதுமுப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்பிலதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கவவரும் மூடெடுத்தாரே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம் திருக்கண்மீச்சுவரம்.

தானெழுமங்கிரீண்டா சழக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபர்தொண்ணூற்றாறு வருமிகமயக்கஞ்செய்ய
பேணியபதிக்குணின்றாபிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கண்மீச்சரத்துளானே.

அவையடக்கம்,

தத்துவந்தொண்ணூற்றாறுந் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளோராதாரஞ்
சுத்தமாங்கரணநான்குந் தோற்றமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனையறியவல்லா ரிறையவராகுந்தானே.

திருநந்திதேவர்
ஆதிதிருவள்ளுவநாயனாராகிய திருமூலதேவருக்கு
உபதேசித்தருளிய
சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த
நாதாந்தமுடிவான
அபூர்வபஞ்சாட்சர நிருவநிலையென்னும்
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணியும்
தத்துவதீபிகையும்
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேவை கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியபிரகாச விளக்கமாயிருக்கும், ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படியென்றால்? நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும் நான்கு வாக்கியமாயும், ஆறுசாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோப சாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவை யிரண்டுவகையா யிருக்கும்.

அவையாதெனில்? அற்பசுருதிவாக்கியமென்றும்,பிரபலசுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்ப சுருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச்சொல்லும், பிரபல சுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தைச்சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியவிபரம் யாதெனில்:—நான்குவர்ணமும், மூன்றுபதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன-சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்.

பதம் மூன்றாவன-தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம் மூன்றாவன-அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணை வாக்கியம் மூன்றாவன-விட்டலக்கணை சம்சர்க்கவாக்கியம். விடாதலக்கணை - விசிட்ட வாக்கியம். விட்டுவிடாதலக்கணை அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம் உஅ இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபாதி-எ பரோட்சமாகிய காரணஉபாதி-எ. அவத்தை க. அபிமானி-க. முக்கியம், லட்சியம்-உ. சத்தம் அநுகதம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது - முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக் குருநாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக் கேட்பது.

மனனமாவது-அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

இனி முன்சொன்ன வேதாந்ததத்துவம் இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவ தத்துவம்-உச. நிட்களவடிவமான சித்துருவதத்துவம் ச. இதில், சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம் ரு, வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம்-ரு, ஆக பொறி-ய. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், ஆகிய ய. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், ஆகிய அந்தக்கரணம்-ச. ஆக அசித்துருவ தத்துவம் உச. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆக சித்துருவ தத்துவம்-ச. ஆக-தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவமே சகம், சீவம், பரம் என மூன்றுபொருளாய் விளங்கும். அதெப்படியெனில், உச-தத்துவமும் சகமாக விளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம, மூன்றும், சீவனாகவிளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாக விளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சீவன் அநந்தம, சராசரப், ஆனந்தம் சகல புவனமாகவும விளங்கும் இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

க. இனி தொம்பதசிரவணம்.

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்,—நீ யென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமா யிருந்தும் அதையறியாமல் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால், இச்சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்ப

தற்காக அது நீ ஆனாய் என்ற வாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசி யென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சீவ வுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும் அஃதெப்படியெனில்,—

முன்சொன்ன சித்துருவதத்துவம் ௪-ம் நிற்க, அசித்துருவதத்துவம் ௨௪-ல் பொறிகள் ௰-ம், தேகம் ஒன்றும ஆகப்பதினொன்றுஞ்சேர்த்து ஒன்று. விஷயங்கள் ௫-ம் சேர்த்து ஒன்று அந்தக்கரணம் ௪-இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணாதி ௧. ஆக காரிய உபாதி ௭.

இந்தக் காரியவுபாதி ஏழுமாகிய தேகம் நீயல்ல. எப்படி நானலலவெனில்,—என் தனம், என் தானியம், என் புடவை, என்னுடைமையாதி என்பதுபோல ; என்தேகம் என் இந்திரியம், என் பிராணன் என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்லை ; ஆயின் நான்யார் என இந்தஏழுபாதியாகிய மூன்று தேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ் வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கி யிருந்தபோது லட்சியமென்றும, அதை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும் அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம நானல்ல வென்றதற்கு வேதப பிரமாணம் உண்டோவென்றால் உண்டு. அஃதாவது.

சம்சர்க்க வாக்கியமென்றும். விட்டலக்கணை யென்றும் இரண்டுவிதமாம் இதற்கு அருத்தம்யாது மச்சுவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும் கஙகை சத்திக்கிறதென்றும சொன்னால், மசசுவீடுகூப்பிடுமா, கூப்பிடாது ; அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிடுகிறனென்றும் ; கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது ; அதன் கரைமேலுள்ள இடச்சேரியி லிருக்கும் மனிதர்களே சத்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங்கொள்வதுபோல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா, செய்யாது ; தேகத்திறகுள் ஆத்மாவாகிய நீ யிருநது சகல செய்கையுஞ செயவிககிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித் தன்மையும, உனக்கு உடம்பு அன்னிய மென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தாசுத்தமும சமசாககவாக்கியத்தினுடைய விட்டலக் கணையும நா மனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென ? சுவாமீ தேவரீர் திருவாயமலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினல் அடியேனுக்குக் கேள்வி நன்றாகத திடமாயிற்றென இதுவே தொமபத சிரவணமென்றறிக.

உ. இனித்தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்.

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்குமதேகம் காரணதேகம் என மூன்று தேகமாயிருக்கும். அதெப்படி —

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம், இதில் தேகம் இந்திரியம்-க,விடயம்-க ஆ இரண்டுபாதியும்நீக்க மனோதி-ச-ம் பிராணாதி வாயுக்கள்:க-ம் ஆக ஐந்து வுபாதியுடன்கூடி நின்றவிடம் சூக்குமதேகம் இதில்மனோதி-ச, உபாதியும்நீக்க பிராணாதி வாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன வுபாதியாவுந் திரண்டு ஒன்றுயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடமகாரணதேகம்ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம். அஃதெப்படி —

ஏழுபாதியோடுங்கூடி நின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம், இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம் இந்தச் சொப்பனத்தை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன்கூடி நின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் பிராக்ஞனென்றறி.

இந்த மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால், மூன்றுதேகமான மூன்றவத்தையும் நீ யல்ல; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன்கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும்; இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும் உன்னாலறியப்படுவதால், இது நீயல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும் இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும், உன்னா லறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தி யென்றும் இந்தச்சுழுத்தி ஏதுந் தெரியவில்லையென் றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால் இதுவும்நீயல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தைபாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில், பின்னை நான்றான் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின விரிவொடுக்கங்களையறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்ற சைதன்னியமான அறிவே ஆத்மசொருபமென்கின்ற நீ,

இந்த ஆத்மசொருபம்உபாதி,தேகம், அவத்தை முதலிய தாமசலலாம் விட்டு மேலாக விளங்கிக்கொண்டி

ருப்பதால் முன்கொண்டிருந்த அபிமானநாமங்களை விட்டுத், துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்ததொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத்துரியசொரூபமே நீயென்னும்ஆத்மசொரூபம். இதைநீயுன்மனத்திற்றரித்துஅனுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத்தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

---

௩. இனித் தொம்பதநிதித்தியாசனம்யாது.

சுவானுபூதியிற் காட்சிப்படுத்துவதே,
சுவானுபூதியென்பதென்ன.

உன் அனுபவத்திலே நீகண்டிருந்ததெளிவை நீசெல்வதே சுவானுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தைநிலைகள்; அபிமானநாமங்கள், முதலியயாவும். கண்டுகழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொரூபதரிசனமும உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற் புலப்பட்டுக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லென.

சீடன் அனுபவங்கூறல்.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணியறைந்தாற்போல தொம்பதலட்சணமனைத்தும்நன்குபதிந்தேன்! அஃதெப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத்தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதிபோகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானிவிசுவனென்றும், இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்துபாதியுடன்கூடிச சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷயபோகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன்பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி தைசதனென்றும். இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியிலழிந்ததென்றும்; இனி ஒரு உபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன்கூடின காரணதேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவிகாரணங்களை நாமில்லாமல் எல்லாமொடுங்கிப்போய், ஏதுந்தெரியாமல் இருளாயிருந்ததைச் சுழுத்தியென்றும், இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக்கெடுத்து அறிவாய்நின்ற சொப்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என்வடிவெனவுங் கண்டேன்

இப்படிக்கண்ட சொரூபம் எப்படி யிருந்ததெனில்? அறிவேவடிவாகியும்: ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்குமுதல். நடு. இறுதி. பங்கமென்பதில்லாமல்; சர்வபுவன சராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய், அதற்குச்சாட்சியுமாய் விளங்கிய அறிவாகிய வென்வடிவைக் கரதலாமலகம்போலக் கண்டேன்.

தேசிகர் கருணைகடாக்ஷத்தினாலே சீவன்முத்தனானே ன் முப்பொறிப்பகைகளானமனம், வாக்குக் காயத்திலும்

வரப்பட்ட காமாதி எண்வகைவிகாரங்களும் அறுத்தேன் நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என்ற சீடனைநோக்கி,

வாராய் சீடனே, உனக்கு ஆதமபோதம் நன்றாக விளங்கப்பெற்றாய், ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதே என்றனர்.

சுவாமி தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம்பெற்றுச் சீவன்முத்தனானதுபோல்; இதற்குமேலான பரபோதமும்பெற்றுப் பரமுத்தனாகும்படி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்கவேணுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

இனித் தற்பத சிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப்பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கு ஏழுஉபாதி யுண்டாய் விளங்கும் அஃதெனனவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம்,, வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான சிவதுரியம் பரனுங் கூடலாக ஏழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன் விவரம்

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன். சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என ஏழாம்.

இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்துமாதுரியத்துக்கு எப்படி யனுபவமெனில் சர்வேந்திரியங்களினு

டைய செயலையுந்தானறிந்து கொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்னும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான அழிவற்ற நித்தியனாயிருப்பதால சர்வகாரணனென்றும். சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாயிருப்பதால் சர்வேசுரனென்றும், சர்வேந்திரிய சகல பிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருஷ்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான பரிபாலனம்பண்ணுவதால சர்வஸ்திதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும்தனக்குள்ளே யொடுங்கலால சர்வ சங்காரனென்றும் நாமந தரித்தது,

அப்படியானால் சகல துரிசுகளுமற்றச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதி நாமங்கள் வருவானேனெனில் சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலே தோன்றி விளங்கி ஒடுங்கலாலும் அவைகள் தனக்கன்னியமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதாலும் ஆத்ம துரியத்துக்குமெவ்வொரு நாட்டமுண்டாய்உபாதி நாமங்களைப்பொருந்திய பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான ஏழு உபாதியும் அதுவென்கின்ற பர சொரூபமல்ல. ஆனால் பரசொரூப மெதுவெனில்,

இந்த ஏழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொரூபம்

அந்தப் பரம் அவ் வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியைத் தவிர்ந்துநின்றபோது

லட்சியமென்றும், அவ்வுபாதியை நானென் றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியைக்கடந்து நின்ற போது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படியிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதிவேறுபட்டதும்பால சீவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில்? உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம் விடாதலக்கணை அதற்கு அர்த்தம் யாதெனில் ஒருசிவப்புக்குதிரையும்வெள்ளைப்பசுவுமகண்டாயா? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்புப் போகின்றது என, அச்சத்தால் வெள்ளைப்பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரைபோகின்றது எனநிறமுபசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலேயருத்தமாம்.

ஆகையால், காரணவுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுத்தாசுத்தமும், பரனும்,சீவனும், ஒன்றென்பதும்,விசிட்டவாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக்கருத்தும்; உனக்குநாம அனுக்கிரகித்தபிரகாரம் உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்தில் நன்றாகத் திடமாயிற்று.

ரு, இனித்தற்பதமனனம்.

அஃதாவது, முன்காரியவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையானதுபோல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையாயிருக்கும்.

அதெப்படியெனில்? சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேநதிரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பரசாக்கிரமெனவிளங்கும். இநதப்பரசாக்கிரத்தைநானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது? இந்தஏழுஉபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சாவசங்காரம், என்ற மூன்றுஉபாதியுடன சம்பநதித்த காலபரம் பரசொப்பனமெனவிளங்கும்; இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்தபரனுககு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென றறிக.

இனி பரசுழுத்தியாவது? இந்தமூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும்நிற்க, சர்வசஙகாரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பநதித்துநின்ற வியோமம் பரசுழுத்தியெனவிளங்கும் இநதபபரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம் ஆகையால் பரசொரூபம் அலல.

இனி பரசொரூபம் யாதெனில்? இந்தமூன்றவத்தை யையுங்கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படி யெனில்? ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துவிளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம், இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தி லழியுமென்று உன்னாலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம், இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழியுமென்று உன்னால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இது அறிவிறந்துநின்றது துரியாதீதமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்தமூன்றவத்தையுங்கண்டுகழன்று மேலாய்நின்று விளங்கியலட்சியம் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கிற பரசொரூபம் இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத்தரித்து அனுபவித்திரு.

8

௯-இனித் தற்பதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங்கண்டுகழன்றுதுரிசற்று மேலானபரதுரியதரிசனம் உனக்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம்பண்ணினபடி உன்மனதில் திடப்பட்டத்தரித்ததைச் சொல்லென்ன.

சுவாமி? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், புடம் வைத்தபொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது

அதாவது, பரவுபாதியேழுமசம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப் பரசாக்கிரத்தை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன் இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திலழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பாதத்துக்கில்லையென்பதுங்கண்டேன்

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்துவிளங்கிய காலபரம் பரசொப்பன மென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகாப்ப னென்பதுங் கண்டேன் இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன், இதில் அபிமானநாமம் பாதத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனிஒருஉபாதியுடன்சம்பந்தித்துவிளங்கிய வியோமம்பரசுழுத்தி யென்றும், இந்தப் பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப்பரசுழுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரதத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக்கண்டேன் கண்டுமலாய்நின்று சர்வமுந்தன்மயமாய்த்தனாகன்னியமில்லாமல் எல்லாந்தானாகவிளங்கிபோக்குவரவின்றி உள் ளும்புறம்புந்தானாகிநின்ற பரதுரியமானபரரூபத்தை அடியேன் உள்ளங்கைரத்நம்போலக்கண்டேன். சுவாமிகளினதுகிருபையால் பரமுத்தனானேனென்ன, ஆகையால் உனக்குப்பரபோதம் நன்றாக விளங்கிறதென்றறி

சுவாமி? தொம்பத சுத்தார்த்தமான ஜீவதுரியத்தையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பரதுரியத்தையும், அறிந்தேன். இனியிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய, குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

எ-இனி அசிபதசிரவணம்

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பத சுத்தமானபரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானாகவும்விளங்கினாலும், அந்தப்பரனுக்கு ஒருவாசனாதோஷமுண்டு, அதுயாதெனில்-

எல்லாந்தானாக விளங்குகின்றோமென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்றுதேகமாய் அவத்வதக்குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத்தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குமூன்றுதேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில், பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும்; ஆகையால் இந்த மூன்றும் சிவசொரூபமல்லவெனவறிக

அ-இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்னதொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல, அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய்விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப் பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கியபரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச்சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்துவிளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொரூபிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும்

ஐவகைப்பொருளால் சமைவதான சகலசகத்தையும்விழுங்கித்தானேசகரூபமாய்ச் சூரியனும்பிரபையும்போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், பண்ணும்இசையும்போலவும் அன்னியமறநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம்; இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத்தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச்சிவசுழுத்தி அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானாய்விளங்குகிறோமென்பதைமறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமேசிவசுழுத்தி; இந்த சிவசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல, ஆனால்சிவரூபம்யாதெனில், சர்வபரிபூரணமானபரம்சிவசாக்கிரமென்றும்,இந்தச்சிவசாக்கிரம்சிவசொப்பனத்திலழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்லஇதில்அபிமானநாமமும்சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனிபரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியிலழியுமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமுமல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையெனறறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்திலழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசு

மூர்த்தியும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்பதறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச் சிவரூபந்தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலான அறிவென்னும் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப் பிரமாண வாக்கியம் அகண்டவாக்கியமென்றும் சோயம்தேவதத்தனென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில, ஒருபட்டணத்தில் கிரகஸ்தனைத் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில் ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ் சேவிக்க, அதிகபிரதாபத்துடன் இராசாவாயிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில் ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சர்வசங்கபரித்தியாகம பண்ணிக்கொண்டு, தண்டுகமண்டலத்துடன், சந்நியாசியாயிருந்த விடத்திலும்; அங்கங்கே கண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன்கிரகஸ்தனையிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்புசந்நியாசியாயிருந்தவனும், ஒரு தேவதத்தன்போல், தற்பிரகாசமாய்விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரியஉபாதிமையைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்ஞனாகியும், உபாதி

நாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனுகியும் அதற்கு மேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும் பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்திய விடத்துச் சர்வஞ்ஞானுகி, உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனுகியும், அதற்குமேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தைநாமத்தை யபிமானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும் அதற்குமேற்பட்டுச் சிவதுரியமாகியும் சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்காநின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்றுகாலமும், மூன்றுதேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப்போனவிடத்து ஒருதேவதத்தனே யானதுபோலவே, மூன்று உபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், நீங்கவிடத்தில் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னுமுத்துரியமுமாய் அந்தமுத்துரியமென்னப்படுவதும்பிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்படத் தரித்திரு.

கூ. இனி அசிபதநிதித்தியாசனம்:

அதாவது, உனக்குநாம்சொன்னபடி, அசிபதநிதியுடைய அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாத லக்கணையும். கண்டு கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதுரியமென்

னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும் சிவதுரியமென்னும் சிவனும் பரதுரியமென்னும் பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும், ஒருசொரூபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினால் தேவதத்தனைப்போலக் கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிற்றரித்ததைச் சொல்லென. சீடன்விண்ணப்பஞ்செய்கிறான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானாய நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்தசிவத்துக்கு அபிமான நாமம் சிற்சொலிதையென்றுங்கண்டேன். இந்தச்சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சகத்தைவிழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய் நின்றவிசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகலசராசரமும் தன் வடிவேயெனக்கண்டு விளங்கியபரன், எல்லாம் தன்மயமேயென்பதையும்மறந்து, தன்னையும்மறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத்தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபி

மானநாமம் பொற்பு விசாந்தனென்றுங் கண்டேன். இந்த ச்சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குரு சொரூபத்தையுங் கண்டேன், சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவ துரியம்என்னும முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமு மிறநது, ஏகவடிவான பிரமசொரூபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப்பேறும் பெற்றூர் சிவரூபமானேன் என

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குரு சொரூபம எப்படியிருந்ததெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப்பிரகாச மாய் விளங்குகின்றது என.

ஆகையால் இதுவேசத்தியம், ஞானம்அநந்தம், ஆன ந்தம் என்றும், சகசீவபரம்என்றும், விளங்காநின்ற பொரு ளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற் பதமும் தற்பதார்த்தமும, அசிபதமும், அசிபதார்த்த மும், உபாதிபேதமும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானிக ளும இதற்கு மேற்பட்ட மூன்றுதுரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும் அவை களிற் பேதமாயிருநத பொருளும், இதுவே, இப்படியே யிரு.

நாமங்களினுற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது, சொல்லென.

இந்தச்சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற்சொல்லவும், இடமில்லாம லிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவே மவுனமுத்திரை யென்பது.

அதெப்படியெனில் மனமும் மனதினுலெண்ணப்படுவதும், வாக்கும் வாக்கினுற்சொல்லப்படுவதும், காயமும் காயத்தினுற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவானபிரமமே.

ஆகையால் மனம்,வாக்கு,காயம்மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமானதே மவுனமுத்திரை; இதுவே மவுனமுத்திரை யென்று கண்டகருத்தையும்விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதேமோட்சம் இதுவே நிச்சயார்த்தம் இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மை தெளிந்த பிரமதரிசனம்.

ஞானக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

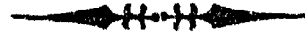

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

சிவமயம்.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

அத்வைதசுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல்கூறிடுமரியவாரணக்கடலெழுமவ்
வண்ணமின்றியவாசாமகோசரவமிர்தைக்
கண்ணதாயிடக்கரதலமணியெனக்காட்டும்
வண்ணமுள்ளமாவாக்கியமைந்தற்குப்புகல்வான். (௧)

வன்னநாலதாய்வண்பதமூன்றலைந்துடைத்தாய்த்
தன்னதாம்வடிவதுமிகத்தானுநுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைமுழுதுமோதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமாப்பொருளுடைமைவாக்கியப்பெயராய்

வடிவுநுண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியிலாதெழுபழமையுமப்படிபுதுமை
யுடையவாகியவுயர்குறியாறவையுடைத்தாய். (௩)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமலைந்தா
யிறந்தவீரமாயெல்லையிலானந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறைந்தவெட்டியல்புடைத்துநீள்வாக்கியமினங்கேள். (௪)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலந்திகழ்பரத்தை
யுய்த்தகாமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்துவமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம. (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக்குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்குவேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவையென்னில், அற்பசுருதி வாக்யமென்றும் பிரபல சுருதி வாக்யமென்றுமாம் இவற்றில். அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபல சுருதிவாக்கியம் அத்யாத்மத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில் "பிரக்ஞானம் பிரமம். அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மாபிரமம்" என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யங்களும் ஜீவபரஐக்கியத்தைச்சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யங்களிலும், தத்வமசிவாக்யம் மகாவாக்கிய மென்று சொல்லப்படும்.

அஃதெப்படியெனில், நான்குவாக்கியத்தினர்த்தமும், இந்த வாக்கியத்தி லிருக்கையினாலும், அவாங் மனோகோசாமா யிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினாலும் இதுமகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது இந்த மகாவாக்யந்தான், அவாங் மனோகோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும் மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று ஆறு குறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ்சொல்லிற்று அவை எவை யென்னில், நான்கு வர்ணமாவன. தத்-துவம் அசி-இவைகளாம். மூன்று பதமாவன:—தத்பதம்—துவம்பதம்-அசிபதம்-இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன:—சீவ-பர-ஐக்கியம்-இவைகளாம் ஆறு குறியாவன வடிவு, நுண்மைமாப்பொருளுடைமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கியமுடிவு என்றும் பழமை, என்றும்புதுமையாம். எட்டியல்பாவன கேள்வியிறந்ததாதல், தரிசனமிறந்ததாதல், வீரமிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்தமுடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம் இப்படிமகாவாக்கியத்தாற்சொல்லப்பட்டவஸ்து எப்படி விளங்குமெனில், ஆசாரியர் திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம்,நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினாலேவிளங்கும் இந்த மூன்றுவகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றென்றும் சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூல சிரவணாதிமூன்றுவன, சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இதுவிதுவென்றுவினவிப்பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது. சிரவணம், அப்படிக் கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலேதரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கி யிருக்கப்பட்டயாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவுதானாய்நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம்

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றதெப்படியெனில், சிரவணமாவது மகா வாக்கியஞ்சொல்லப்பட்ட அது வென்னும் தத்பதத்துக்கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக்கர்த்தம் ஜீவன், ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக்கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ளபொருளாம். கிரியாபதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியெனில், அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானேனெனனில், அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரணஉபாதி, நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி இந்த அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதிமுந்திவருகையினாலே துவந்தத்தசியென்று போதிக்க வே

ண்டிற்று. துவந்ததசிவாக்கியம்போதிக்கிறமுறைமை ஜக ஜீசுபரத்தைவிளக்கும். அஃதெப்படியென்னில், நீ யென்கிற துவம்பதத்துக்கு உபாதி-எ, அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி-எ. இந்த உபாதி-௰-ம் முக்கியம். இந்த உபாதி யேழுந் தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானென்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆனுயென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க்கண்டுவிளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரியஉபாதி-எ அவஸ்தை-௩-ம் தற்பதத்திற்காரணவுபாதி-எ. அவஸ்தை ௩-தரிசித்துநீக்கி, சீவனும்பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமானபொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம். நிதித்யாசனமாவது துவம்பதமுக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும்நீங்கி லட்சியமாய் விளங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை ௩-ம் நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிறபரனும், அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய்விளங்குகிறஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளின் சிரவணத்தினாலேகேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தரித்துவிளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட சூட்சுமசிரவணாதியென்கிற ௩-ம் விரித்து விளங்க வருளிச் செய்கிறார். துவம்

பத முக்கிய சீவஉபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியெ னில், வேதாந்ததத்துவம் உஅ-ஆம். அவை எவையெனில் ஞானேந்திரியமான சுரோத்ராதி-ரு. இவற்றின் விஷயமா ன சப்தாதி-ரு கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-ரு இவற்றின் விஷயமான வசனாதி-ரு. அந்தக்கரணம்-ச, புருஷன், கால பரம், வியோமம், பரம்-ச. ஆக தத்துவம்-உஅ இவற்றில் புருஷன்,காலபரம்,வியோமம்,பரம்,இந்நான்கும் நிற்க நின் றதத்துவம்-உச. பிராணவாயு-க,ஆகதத்துவம்-உரு இவை ம-பாதியாம். அவை எவையெனில், தேகம்-இந்திரியம்-ம னம்-புத்தி-அகங்காரம்-சித்தம்-பிராணன் ஆக - எ. இவற் றில் தேகம் நானேவெனில தேகம் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடையதேகமென்று உன்னால் அறிய ப்படுகையினாலும் தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையாலும், தேகம உனக்கு அந்நியமாகையினால் தேகம்நீயன்று இந்தி ரியம நானேவெனில், இந்திரியமும்நீயன்று அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லையென்றும், என்காது நன்றாயக்கேட்கிறதென்றும், என்காதுநன்றாய்க்கேட்கிற தில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒ ன்றறிந்தது ஒன்று அறியாத படியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னாலறியப்படுகையினாலும்இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையினாலும்,இந்திரியம்உனக்கு அந் நியமாகையினால் இந்திரியமுமநீயனறு அநதக்கரணங்களி ல் மனந்தான் நானேவெனில் மனமும் நீயன்று, அஃதெரி

படி நானன்றெனில், என்னுடையமனமென் றுன்னாலறிய ப்படுகையினாலும், மனம் வாயுவின்கூறாகையினாலும் மன மும் நீயன்று. புத்திதான் நானோவென்னில் புத்தியும் நீய ன்று. அஃதெப்படிநானன்றெனனில், என்னுடைய புத்தி யென்றுன்னாலறியப் படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியுன் கூறாகையினாலும புத்தியும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானோ வென்னில் சித்தமும்நீயன்று அஃதெப்படி நானன் றென் றென்னில் என்னுடையசித்தமென்றுன்னா லறியப்படுகை யினாலும், சித்தம் அப்புவின்கூறாகையாலும், சித்தமும்நீ யன்று. அகங்காரந்தான் நானோவென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென்றுன்னா லறியப்படுகையினாலும், அகங்கா ரம் பிருதிவியின் கூறாகையாலும் அகங்காரமும் நீயன்று அந்தக்கரணந்தான் நானோவென்னில் அந்தக்கரணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானோவென்னில் பிராணனும் நீய ன்று, அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடையபிரா ணனென் றுன்னாலறியப்படுகையினாலும் பிராணன் பிருதி வியின் கூறாகையினாலும், சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய மில் லாமையினாலும் பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம்நா

* பிராணனு மல்லதுஞ்சி னுணர்வின்மையா லஃதுணரும் புலன்களொழிவால், பிராணனிதென்னின்மன்னே யொழியாதசே னைநகர்சூழ்வலஞ் செய்பெர்ழுதே,

னன்றாகில் நான்யாரோவென்னில், தசமதிருஷ்டாந்தமிட்டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படி யெனில், பத்துபேர்கூடி ஒரூர் வழிப்போகையில் ஆற்றிலேஅமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப்பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரை யெண்ணித்தன்னை யெண்ணாமல் ஒருவனைக்காணோமென்று மயங்குமிடத்தில், அந்நியனாகிய வொரு புருஷன் வந்து பத்தாவானைக்காட்டிக் கொடுத்தாற்போல, ஆசாரியரெழுந்தருளி இந்தஏழுபாதியையுங்கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொருசைதன்னியவறிவுண்டோ, அந்தச்சைதன்னியவறிவுதான்காண் நீயென்றனுக்கிரகம்பண்ணினார் இந்தச்சைதன்னியவறிவு காரியவுபாதியுடனே கூடிநின்றபோதுமுக்யமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்தமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் சம்சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்ருரோசந்தி, கங்காயாங்கோஷப்பிரதிவசந்" என்பனவாம் மஞ்சங்கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைக் கண்ணிடைச்சேரியுள்ளதென்றுஞ்சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மாமானது கூப்பிடுமா, மஞ்சத்தில் ஒருபுருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிற்று கங்கையானது ஜலம் ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்று கொள்ளல்வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, ஏழுஉபாதிக்குஞ்சீவன் சாட்சியாயிருக்கின்றானென்று கண்டுகொள்க. இது விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பத முக்யபரவுபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியென்னில், த்வம்பத லக்ஷ்யார்த்தமான துரியம் பரனுக்கு உடலாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி, உபாதியுண்டாயிற்று அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ஞன்-ஸர்வாந்திரியாமி-ஸர்வேசுரன்-ஸர்வ சிருஷ்டி-ஸர்வஸ்திதி ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ஞனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்க ளெல்லாம் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாதபடியினுலும், தான்ஸர்வத்தையும் அறிகையினுலும் ஸர்வக்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வ காரணனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துந்தானழியாமல் நிற்கையினுலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய் நின்றறிகையினுலே ஸர்வாந்திரியாமியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று ஸர்வேசுவரனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களுக் கெல்லாமேலாய்நின்று விளங்குகையினுலே ஸர்வேசுவர னென்கிறநாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வசிருஷ்டியென்பா னேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினுலே சர்வசிருஷ்டியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸதிதியென்பா னேனென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினுலே சர்வஸ்திதி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸம்ஹாரனென்பா னேனென்னில் இந்திரியங்களெல்லாந தனக்குள்ளே யடங்குகையினுலே சர்வ

ஸம்ஹாரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூபமன்று. இனியெதுதான் ஸ்வரூபமென்னில் இந்தயேழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினாலே அளவிடப்படாதோ, அதுவே ஸ்வரூபம் இந்தஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்துநின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப்பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச்சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் விசிஷ்டவாக்யமாம். அஃதெது வென்னில், 'சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோதாவதி,' என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக்குதிரையையும், வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பார்க்குச்சிவப்புநிற்கின்றது, வெள்ளைபோகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந்தனியே நில்லாது, வெள்ளைவர்ணந்தனியேபோகாது, ஆகையால் சிவப்புக்குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப்பசு போகின்ற தென்றுங் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி யுடையவனாய் அதற்குச் சாட்சியா யிருக்கிறான் பரன். இது விடாதலட்சணை.

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றபோது முன்சொலலைப்பட்டவிரண்டுபதத்தினுடைய உபாதியுந்தீர்ந்து லக்ஷியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்

திலே ஐக்கியம் பண்ண வேண்டு மென்கிற ஆசாரியாரை நோக்கிச்சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறன்.

தேகக்கிரகனுகிற கிஞ்சிக்ஞனுயிருக்கிற சீவனுக்கும் போதக்கிரகனுகிற சர்வக்ஞனுயிருக்கிற பரமனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங்கூடுமென்ன, கூடுங்காண், இரண்டு பதத்திலுஞ்சொல்லப்பட்ட பொருள்முன்னைக்கிய விருப்பினுலேயேகமாம். அஃதெப்படியென்னில், ஸம்ஸர்க்க வாக்கியத்தினுலுஞ்சொல்லப்பட்ட முக்கியமானஉபாதிதீர்ந்து, லட்சியமாமேனுமென்கிற வாசனுதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்யத்தினுலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்யமாவது சோயந்தேவதத்தனென்பது, ஒரு தேவதத்தனுகிய புருஷனுடனே நாம்சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம். இவன் சிறிதுநாளுக்குப்பிறகு பிரிந்துபோயினுன் அநேக நாளுக்குப்பின்புசதுரங்க பரிவாரத்துடனேயிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக்கண்டோம். அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடி யிருந்தோம். பின்பு நம்மைமவன்பிரிந்துபோயினுன். சிறிதுநாளுக்குப்பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச்சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியாயிருக்கக்கண்டோம். அப்பொழுது இவன் அந்தத்தேவதத்தனே அல்லனேவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத்தேவதத்தனே இவனுவனென்று பார்க்கு மிடத்து

அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்த த்தேவதத்தனே இந்தத்தேவதத்தன் ஆவானென்றுசொல்லப்படுவதாம் அப்போது அவனைவிட்டன இந்த இரண்டுகாலமுமாம். அவைவிட்டுப்போகவிடாமல்நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல இந்தத்துவம்பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும். சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதி யென்னுங் காரிய வுபாதியும், தத்பதவுபாதியென்னுங் காரண வுபாதியுமாம் அவைவிட்டுப் போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டுஉபாதியும்போக, இரண்டுபதத்திலும்நின்ற சீவனே பரனென்றும் பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். இதுவிட்டுவிடாத லக்ஷணை

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே தத்பதார்த்தசோதனை பண்ணப்பட்டது. அதனாலேபோதமேபுரையறரூங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர் பொருள்தெனபதறிந்துகொண்டேன். தேவரீரநுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று இனி மனனமருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவணம் முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது முன்சொல்லப்பட்டபதம் மூன்றில்முன்னே துவம்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீமனனஞ்செய்? அஃதெப்படியென்னில்; — தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம்,பிராணன் என்னும் இந்தத்துவம்பத முக்யமான ஏழுபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெவையெனில்,—ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும். இந்தமூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சீவனுடைய முக்யம், ஆதலால், ஏழுபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகேந்திரியமிரண்டுநீற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம, பிராணனென்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம் அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நீற்க பிராணவாயுவுடனேகூடி விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானிபிராக்ஞன். ஆதலால் இம்மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படிநானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனேகூடிவிளங்கு மென்றும், அது ஸ்பவப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னாலறியப்படுகையினாலே ஜாக்ரமும் நீயன்று, ஸ்வப்னந்தான் நானேயென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று, அஃதெப்படிநானன்றென்னில், ஐந்துஉபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும். ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரதத்தின் வாஸனையென்றும், மனோவியாபாரமென்றும், ஸ்வப்னம் சுழு

த்தியில் அழியுமென்றும், இப்படியுன்னு லறியப்படுகையி னாலே ஸ்வப்பனமும் நீயன்று சுழுப்திதான்நானோ வென் னில் சுழுப்தியும் நீயன்று அஃதெப்படிநானன் றென்னில் பிராணனேயாதாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய வொழிவென்றும், இப்படி யுன்னாலறியப படுகையினாலேசு ழுப்தியும் நீயன்று இனிநான் யாரோவென்னில் இப்படி மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்துஅவைகழன்று உணர்வா யநின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச்சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த துவம் பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி தத்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். தத்பதமுக்கிய த்தை நீமனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வக்ஞன், ஸர்வகாரணன், சர்வாந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வசம்ஹாரனென்னும் இந்தத்தத்பதமுக்யமானஎழுஉபாதியுந்துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அஃதெபபடியெனில்,-துரியம், கலாபரம், அதீதமும்;இவைக்குஅபிமானிகள் விராட்புருஷன்,இரணியகர்ப்பன்,அவ்யாகிருதனுமாம்இந்தமூன்றவஸ்தையும்மூன்றபிமானியும் பரனுடையமுக்யம் ஆதலால் சீவனுடையஉபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று உணர்வானதுபோல,பரனுடையஉபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு

முணர்ந்து அவைகழன்று அறிவானதேபரம்பரஜாக்ரமே தென்னில், முன் சொல்லப்பட்ட சுத்ததுவம்பதார்த்தமா ன துரியம்பரனுக்குத்தேகமாகையினலே, காரணோபாதிக ளேழும் இதகூடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகியபரஜாக்ரம் அபிமானிவிராட்புருஷன். பரஸ் வப்பனமேதெனில் சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹார மென்னும் இந்தமூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிற தே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம் அபிமானி இரணியகர் ப்பன். பரசுழுப்தியேதென்னில், இந்த ஏழுபாதிகளும் அந்த பரஸ்வரூபத்தினிடத்திலோ நிற்கிறதோ இல்லையோ வென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படியொன்றுமில்லாமல் இ ருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யா கிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பர மென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தி ன் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும் அதுஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படியெனில்,—இது பரனுக்கு உபாதியானபடியி னலே, இந்த மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று நின்றதேபரம். இப்படிசுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியத் திலே, காரணோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிற தே பரஜாக்ரமென்றறியப்படுகிறதினலும், பரஜாக்ரம் பர ஸ்வப்பனத்திலே தோன்றுமையினலும், பரஜாக்ரமும் நீ யன்று, மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ் வப்பனமென் றறியப்படுகையினலும், பரஸ்வப்பனம் பர சுழுப்தியில் அழிகையினலும் பரஸ்வப்பனமும் நீயன்று. இந்த உபாதிகளேழும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தவி

டமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப்தி மேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகை யினாலும் பரசுழுப்தியும்நீயன்று, இப்படிமூன்றஸ்வத்தை யுங்கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த தத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுவரூபம் உள்ளும்புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானேதானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப்பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தாற்போல, ஆனு யென்கிறபதத்தி னர்த்தமும் மனனத்திலே அநுக்கிரகம்பண்ணவேண்டுமென்ன, அப்படியே இருபதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற்குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே, தரித்தபின்பு, ஆனுயென்னும்பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலேதரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினுமென்ற வாசனை யிருக்கையினாலும், பரனிடதிலிருக்கிற தத்பத உபாதி நீஙகினுமென்கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசுமூன்றையும் விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய்நின்று விளங்குகிற தக்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந்தோன்றாமையினாலும் அதுவேபிரமமென்று வேதத்தில்சொல்லப்பட்டது அஃதெப்படியென்னி

ல், ஸ்தூலமாய்விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தை சீவன் நானெ ன்று கொண்டுநின்ற உபாதியை நீக்கி, முன்சுத்த துவம்ப தார்த்தமான விடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்ததுவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம்பண்ணமாட்டாது விஸ்வக்கிராசமாணலொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்றுவிளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்திஞல் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினலே அதுவே விஸ்வக்கிராச மென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால்இரண் டுபதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும்நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமா யிருக்கி றேமென்கிற விவேகம் தத்பதத்துக்குண்டாகையால் சம் சர்க்க வாக்கியத்திஞலும் விசிஷ்டவாக்யத்திஞலும் நிச்ச யிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடையவாசனை யும் அசிபதத்திஞலேயன்றிநீங்காது. அதெப்படியென்னி ல், சோயந்தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத்திஞலே இரண் டுபதத்தினுடைய காரியமும் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரண மாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும்பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்மதித்துவருகிற அவஸ் தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெ ல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாதநிறைவாய் விளங்கா நின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும்மகாவாக்யம் ஆரு யென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலேதரித்த பதார்த்தசோதனையாகியபடியைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்தியாசனம் அநுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்.

மனனம் முற்றுப்பெற்றது.

நிதித்யாசனம்

அஃதெப்படியென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற் காரியோபாதியினுடையசோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டுஉபாதியினுடைய வாசனு தோஷமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீகாண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக்காட்டுகிறோம். நீகண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்த'',

முன்னே உனக்குச்சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அர்த்தை மூன்றும், அவைகண்டு கழுன்றுணருகிற துரிய சுவரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீகண்டபடி சொல்லுங்காணென்னச் சொல்லுகிறான்.

பொறியும்புலனும் மனமேயாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபாதியைநானென் றபிமானித்திருக்கையினால் விஸ்வனென்ற

ங்கண்டேன். அதுவே தேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன் ஜாக்ரத்தின்வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச்சடமாகிய வாசனையை நானென்றபிமானித் திருக்கையினால் இதற்க பிமானி தைசதனென்றுங் கண்டேன், அதுவே தேவரீர் அருளி னாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன், நனவின் வாசனையாகிய கன வும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்தவெறும்பாவனை யாகிய சுழுப்தியை நானென்றபிமானித் திருக்கையினாலே யிதற்கபிமானி பிராக்ஞனென்றுங்கண்டேன், அதுவே தேவரீ ரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுபதியை விஷயமா யறியுமென்னை அறிவெனக்கண்டே ன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்ட பின் மூலப்பகுதியாயிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங்கண் டேன். கண்டஸ்வரூப மெப்படியிருந்ததென்னில்:—"அறி வுதானழிவின்றியே யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய மு ன்புபின்பக்கமேல்கீழ்" என்பனவொன்றுமின்றி எங்குமா ய்த்திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றினுள்ளுந் தானாய் நின்று விளங்குகிற படியினாலும், சகலமுந் தன்னிடத்தி லேதோன்றியும் விளங்கியும் ஒடுங்கியுந் தானே மேலாகிச் சகலத்துக்கும் காரணமாய்த் தேஹேந்திரியகரணங்களுக் கெல்லாமேலாகித் தானே சாக்ஷியாய்நிற்கையினாலும், ஒப் பில்லாத விவ்வுணர்வே வடிவதாமென்னைத் தேவரீரருளி னாலே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோற் சந்தேகமறக்கண் டேனென, அமைபவுன்றனை அநுபவத்துணர்ந்தாய்! ஆன படியினாலே துவம்பதத்திற்குப்பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்

தத்பத முக்யமான அவஸ்தைமூன்றையுங்கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீகண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன; தேவரீ ரனுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமா யிருக்கிற துரிய சுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதிசம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றும் இதற்கபிமானி விசுவத்துக் கெல்லாம் ஆதாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன, அதுந்தேவரீரருளினாலே ஸவப்பனத்திலழிந்ததுங்கண்டேன், காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி சர்வஸ்திதி ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி சாக்கிரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணிய கர்ப்பனென்றுங்கண்டேன். அதுந்தேவரீரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங்கண்டேன். தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இதற்கபிமானி ஒருவியாப்தமுமில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருதனென்றுங் கண்டேன், இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்காநின்ற ஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங்கண்டேன் வியோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழியக்கண்டேன்.

அசிபதார்த்தசுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியோமமீருய மூன்றவஸ்தையுங் கபளீகரித்துநின்று விளங்காநின்ற ஸ்வரூபத்தையுங்கண்டேன். ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமானி சித்சொலிதையென்றுங்கண்டேன் தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே யிரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்குவரவின்றியே நிற்கையினாலும், இதராமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாமவிழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன். இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய் நிற்கையினாலே பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இப்படிச் சகல ஆத்மாவினுள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேதராதல; வுலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழுதுந்தன்னுருவமாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங்கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்றுவேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாமொருதன் வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரியமுதலாகக்கொண்டுள்ளும் புறமுமாய்வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந்தீர அனுக்கிரகம் பண்ணுகையினாலே கண்டேன் என, இந்தஸ்வரூபம் ஐயக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீ அரிதாகியவமல தத்பதார்த்த மென்றறி. இப்படிவியோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினாலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்ந்தாலும்.

இந்த வாசனாதோஷந் தீரவேண்டு மென்று வேதஞ்சொல்லும். ஆகையினால் இனியிந்த வாசனாதோஷந் தீருமுறைமையெப்படியென்னில், உபசாந்தம் நீங்கினாலொழியதீராது. உபசாந்தமாவதேதென்னில் மூலாக்ஞானம், மூலாக்ஞானமேதென்னில் மறைப்பு, அந்தமறைப்புத்தானேதெனனில், தத்சொரூபத்தை மறைந்தவிடம். தேகமாதியாக இந்தமறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச்சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்பு விசாந்தனும் நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம்நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை மும்மூன்றென்பதுமுடிந்தது ஞானமென்றுஞ்சொல்லியது. ஆகையால முப்பதமுமுடிந்தவிடத்திலே சத்திய ஞான வனந்த வானந்தமாயிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம்பண்ணியருள அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகமபண்ணுகின்றார்.

நிதித்தியாசன முற்றிற்று.

தத்வஸ்ரூபம்,

அஃதெப்படியென்னில், இந்தமறைப்பாகியஉபசாந்தத்தைக்கண்டுவிளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தினிடத்திலே அந்தமறைப்புநிற்கிறதோ இல்லையோபாரென்னுமிடத்தில் இல்லை, இல்லாதவிடமெப்படியிருந்தது ஆதியந்தஞ்சூனிய

மாயிருந்தது. அந்தச்சொரூபந்தான்காண் அறிந்திடப்ப டாததாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுக ஸ்வசொரூபியுமா யிருப்பது அதுதான்காண் சத்யஞான வனந்தவானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந் தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப்பரி பூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்றுற் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதேனென்னில், மனதுக்கெ ட்டாதபடியினலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையி னல்வாக்கு மனேதீதமென்று கண்டு விளங்கிவந்த ஞா னம். அந்தஞானத்தைவிட் டிருந்தவிடத்திலே யாதொரு ஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்யத்தி னலே அதுநீயாகின்றயென்றும் நீயதுவாகின்றயென்றும் அநுக்கிரகம்பண்ணினர். அந்தஸ்வரூபந்தான் மூன்றுபத மானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பதமுதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது அஃதெது வென்னில், ஜீவன்முதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் ஆ றுகுறியாயுள்ளது. அஃதெதுவெனில, வடிவுநுண்மைமுத லாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃ தெதுவென்னில், இறந்தகேள்வி முதலாயினவாம்.

இப்படி அநுக்கிரகம்பண்ணப்பட்ட குருநாதன்பெ ருமை யாதோவென்னில்,

"மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்திற் றலைவரென் றுந்தீபற"

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை,

கலிவிருத்தம்.

தொம்பதந்தத்பதந் தோன்றுமசிபதம்
நம்பியசீவன் பரசிவமாய்நிற்கு
மம்பதமேலைச் சொரூபமாவாக்கியஞ்
செம்பொருளாண்டருள் சீர்நந்திதானே.

நேரிசைவெண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன்றுணை.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானசிவவாதக்கட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணாடு.

சுத்தப்பிரமமாயிருக்கின்ற சர்வசாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற்சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசத்தியுண்டு, அந்தச்சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரமம்என்றுபெயர். இந்தச்சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரைவியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்குப்பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருடசமுகத்திலேஸ்திரீக்கு இன்பஞ்சனித்தாற்போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்தசத்துவத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்திஎன்றுபெயர் சுத்தராஜசிற்குச்சித்ரூபசத்தி என்றுபெயர். சுத்ததமஸிற்குச்சத்ரூபசத்தி என்றுபெயர். இவற்றில்காரணமான ஆனந்தரூபசத்தியுடனே